

Jamsai

祖訓

Jamsai

ทดลองอ่าน

ยอดหญิง
เทพสมุนไพรมะ

Jamsai

4

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

อวิจัววา 雨久花 เทียน
เม่นน้อย แปล

พุทธอภินิหาร

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่ใช้ใจมาใส่ใจด้วยกัน

ยามนี้เขาสุขุมผิปกติ มือซ้ายประคองตัวไว้ไม่ให้หวืออีกต่อไป ร่างกายชวนเขาก่อนจะนั่งลงบนเตียง หงุดหงิดขึ้นไปประคอง แต่กลับถูกเขาปัดออก ก่อนที่เขาจะเอาแต่จ้องนายหญิงใหญ่เสียวๆ

เป็นครั้งแรกที่นายหญิงใหญ่เห็นบุตรชายมองตนด้วยสายตาเช่นนั้น นางรู้สึกประหม่า แต่แล้วก็คิดถึงความปลอดภัยนอกถิ่นอกทางของบุตรชาย รู้สึกว่าควรอบรมสั่งสอนเขาอย่างจริงจังได้แล้ว นางจึงจ้องตากับบุตรชายตรงๆ สองแม่ลูกเผชิญหน้ากันเช่นนี้ ความกดดันที่มองไม่เห็นค่อยๆแผ่ออกมา สาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัยแต่ละคนตกใจจนเสียวบกริบ เสื้อผ้าแนบติดกับร่างกาย

เนิ่นนานเสียงของเสียงวุ้นเหมือนลอยมาจากถ้ำอันว่างเปล่าที่อยู่ไกลโพ้น ซึ่งแผ่ความเยียบเย็นเข้าไปถึงในกระดูก เต็มไปด้วยความเศร้าหมอง "มารดาจะบีบให้จิ้งจอกเออร์ตาอย่างนั้นหรือ"

มากกว่ารัก

ยอดหญิงเทพสมุนไพรร 4

อวี่จิวฮวา เซียน เม่นน้อย แปเปา

《祖訓》

Volume 04

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 兩久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2407-2

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พินฟูว

กระต่ายนอนสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ผ่านไปแป๊บๆ ก็มาถึง 'ยอดหญิงเทพสมุนไพโร' เล่ม 4 แล้วนะคะ เหลืออีกเพียงเล่มเดียวก็จะจบแล้ว ใครที่รอลุ้นฉากหวานๆ เพื่อลดความตราบาปของศึกเรือนหลังสกุลเขียว ในเล่มนี้เขียวจวินจะทำน้ำตาลหกเรียกราดบ้างแล้วค่ะ

ตั้งแต่ท้ายเล่มที่แล้ว ความลับเรื่องลูกอนุของหลี่เมิ่งชี่ก็ถูกเปิดเผย นางกำลังยินดีที่ตนเองจะได้หย่าสมปรารถนา และไปใช้ชีวิตในร้านยาอู่ซุนซึ่งลูกน้องสร้างเรือนรอให้กลับไปอยู่แล้ว ทว่าสามีที่พักหลังเริ่มดูแลนางมากขึ้นยื่นกรานปฏิเสศคำสั่งของบรรดาผู้ใหญ่ในเรือน ความดีร้ายของเขียวจวินทำให้หลี่เมิ่งชี่ซาบซึ้งและท้อใจในคราวเดียวกัน

เมื่อชาติกำเนิดของหลี่เมิ่งชี่ถูกกำหนดไว้แล้วว่าไม่อาจเคียงคู่กับเขียวจวินได้ มาร่วมติดตามกันค่ะว่าคนหนึ่งจะหย่า อีกคนไม่ยอมหย่า ท้ายที่สุดใครจะสมหวังหรือศึกความรักครั้งนี้จะมีแต่คนเจ็บปวด เขิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลีเม็งซี่ ด็อกเตอร์ทางการแพทย์ที่ทะลุมิติเข้าไปในร่างหลีเม็งซี่ ลูกสาวอนุ เป็นสาวหัวสมัยใหม่ มีความคิดเป็นของตนเอง
- * เขียวจวิน คุณชายรองแห่งสกุลเขียว ว่าที่ประมุขคนต่อไป มีอีกชื่อว่าซังกวนจวิน นามแฝงตอนที่ใช้ดูแลกิจการทางได๋ นิสัยเข้มงวด จริงจัง มองว่าสตรีต้องโอนอ่อนผ่อนตาม
- * เหล่าไท่จวิน ย่าของเขียวจวิน รักหลานชาย และเอ็นดูหลีเม็งซี่ เป็นผู้ยึดมั่นในกฎธรรมเนียมต่าง ๆ
- * นายหญิงใหญ่ มารดาของเขียวจวิน ไม่ชอบหลีเม็งซี่ และอยากผลักดันหลานสาวตนเองเป็นสะใภ้มากกว่า
- * นายท่านใหญ่ มีนามว่าเขียวเงิน ประมุขสกุลเขียวคนล่าสุด บิดาของเขียวจวิน
- * จางชิว ญาติผู้น้องของเขียวจวิน หลานสาวคนโปรดของนายหญิงใหญ่ อยากได้ตำแหน่ง 'ภรรยา' ของเขียวจวิน
- * ซังกวนหงฮุย รัชทายาทองค์ปัจจุบัน นิสัยรักความถูกต้อง ห่วงใยราษฎร

- * หวังอีเหนียง อีเหนียงคนแรกของเขี้ยวจวัน มีลูกสาวสองคนชื่อ เขี้ยวซุนและเขี้ยวเฟิง
- * ซู่ย้อีเหนียง อดีตเป็นสาวใช้คนสนิทของนายหญิงใหญ่ เป็นอีเหนียงคนที่ห้าของเขี้ยวจวัน
- * จางอีเหนียง อีเหนียงคนที่สามของเขี้ยวจวัน มีลูกสาวหนึ่งคนชื่อ เขี้ยวผิง

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

67

เซียวจวินที่เป็นลมอยู่ในศาลบรรพชนถูกส่งกลับมา เรือนเซียวเซียง พลันวุ่นวายโกลาหลทันที

หงจูเห็นคุณชายรองตัวร้อนทั้งตัว แขนขาทั้งสี่แข็งทื่อ น้ำตาก็มืด ออกมา นางตื่นตระหนกจนทำอะไรไม่ถูก สาวใช้รุ่นเล็กทั้งหลายเห็นว่า แม้แต่หงจูยังลนลานจึงทำอะไรไม่ถูกยิ่งกว่าเดิม เดินไปเดินมาในห้องโถง เหมือนแมลงวันหัวขาดฝูงหนึ่ง

เทียบกับเรือนกลางที่อยู่วุ่นวายแล้ว เรือนปีกตะวันออกกลับ เจียบสงบเป็นพิเศษ หลี่เมิ่งซีกำลังคัดอักษรทีละขีดทีละเส้น ไม่ใช่ชาว ที่เซียวจวินเป็นลมไม่ถูกส่งมายังเรือนปีกตะวันออก เพียงแต่สำหรับ หลี่เมิ่งซีแล้ว เซียวจวินแค่คุกเข่านานเกินไป เขาไม่ตายหรอก ภาษิตว่า หากไม่ใจแข็งยอมยากจะเป็นอิศระ นางในตอนนี้อดองแข็งใจเมินเฉย ต่อเซียวจวิน ตัดเขาเสียให้ขาด

เห็นหลี่เมิ่งซีดูสงบนิ่งเป็นพิเศษ จี๋ตงก็ทำหน้าร้อนใจ นางหันไปมองจื่อชยา อีกฝ่ายกลับยืนอยู่ด้านข้างเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จี๋ตงได้แต่ถูมือแล้วถูมืออีก ในที่สุดก็ทนไม่ไหวคุกเข่าลงกับพื้น "สะใภ้ร่ายมนตร์เข้าช่วยคุณชายรอนหนอยเถอะเจ้าคะ บ่าวคิดว่าคงมีแต่ท่านเพียงคนเดียวที่สามารถช่วยคุณชายรอนได้!"

หลี่เมิ่งซีเห็นจี๋ตงทำเช่นนี้ก็อดอึ้งไปไม่ได้ วางพู่กันลงแล้วมองนางโดยไม่พูดจา

เห็นหลี่เมิ่งซีเงยหน้า จี๋ตงก็พรวดพราดใจแล้วพูดต่อ "ตอนบ่าวไปสืบข่าวที่เรือนกลาง เห็นอาการของคุณชายรอนแล้ว เหมือนอาการของท่านพ่อของบ่าวตอนเสียชีวิตทุกประการ ตอนนั้นท่านพ่อขึ้นเขาไปตัดฟัน และได้แผลที่มือมาโดยไม่ระวัง พอกลับมาท่านแม่กับท่านพ่อต่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ ใช้ขี้เถ้าพอกแผลไว้เท่านั้น คิดไม่ถึงว่าวันต่อมาตอนบ่าวยท่านพ่อจะเริ่มมีไข้ทั้งตัว แขนแข็งทื่อ ทั้งยังกระตุกเป็นพักๆ ท่านแม่วรวบรวมเงินที่มีและหยิบยืมมาอีกส่วนหนึ่งเชิญหมอมาตรวจ หมอบอกว่าเป็นแค่พิษไข้จากบาดแผลเท่านั้น ไม่เป็นอะไรมาก ใสยาและพันแผลให้ใหม่ ทั้งยังสั่งยาต้มให้ดื่ม ฟังคำพูดหมอลแล้วท่านแม่ก็วางใจ คิดไม่ถึงว่าหมอเถื่อนจะทำร้ายคน กินยาแล้วท่านพ่อไม่เพียงอาการไม่ดีขึ้นยังทรุดลงเรื่อยๆ ป่วยอยู่ไม่ถึงสิบวันก็จากไป ได้ยินหมอที่ตรวจรักษาท่านพ่อเป็นคนสุดท้ายบอกว่าท่านพ่อเป็นโรคลมเจ็ดวัน* ไม่มียารักษาได้เจ้าคะ"

โรคลมเจ็ดวัน! หลี่เมิ่งซีฟังแล้วอดนึกว่าหน้าไม่ได้ โรคลมเจ็ดวันใน

* โรคลมเจ็ดวัน คือโรคบาดทะยัก แพทย์แผนจีนเชื่อว่ากลไกของโรคต่างๆ เกิดจากลมภายในร่างกายที่หมุนเวียนสับสนเพราะการทำงานของร่างกายผิดปกติ ชื่อโรคในสมัยโบราณส่วนใหญ่จึงมักมีคำว่าการโรคบาดทะยักมีระยะฟักตัวของโรค 4-7 วัน จึงได้ชื่อว่าโรคลมเจ็ดวัน

ปัจจุบันเรียกว่าโรคบาดทะยัก แม้อยู่ในยุคปัจจุบันก็ไม่แน่ว่าจะรักษาได้
 ยิ่งไม่ต้องพูดถึงยุคโบราณที่การแพทย์ล้าหลังเลย

ไม่กระมัง บังเอิญถึงเพียงนี้เชียว เชียวจวินแค่คุกเข่าคินเดียวกี่
 ได้รับเชื้อบาดทะยักเลยหรือ!

หลี่เมิ่งซิ่นก็ออกทันที นางลืมนึกไปได้อย่างไรว่ามือของเชียวจวินมีแผล
 หากแผลลึกก็มีโอกาสจริงๆ คิดเช่นนี้แล้วจึงมองจ้องตงที่เล่าถึงเรื่องบิดา
 แล้วขอบตาแดงเรื่อพลางพูด "เล่าอาการของคุณชายรองให้ข้าฟังอย่าง
 ละเอียดซิ"

ไต้ยินหลี่เมิ่งซิ่นพูดเช่นนั้น จื่อตงจึงบรรยายอาการของเชียวจวินให้
 ฟังอย่างละเอียดอีกรอบหนึ่ง เล่าจบก็พูดต่อ "สะใภ้รอง ไม่พูดถึงว่าหมอ
 ต้องใช้เวลาเป็นชั่วยามกว่าจะมาถึง ต่อให้มาถึงแล้วก็ไม่แน่ว่าจะรักษาได้
 พวกเขาไม่มีวิชาแพทย์สูงส่งเหมือนสะใภ้รองเสียที่ไหน ท่านไปดูหน่อยเถอะ
 เจ้าคะ หากมิใช่โรคลมเจ็ดวันก็แล้วไป บ่าวแค่เกรงว่า..."

อาการเหมือนอาการเบื้องต้นของโรคบาดทะยักจริงๆ ฟังคำพูด
 จื่อตงแล้ว หัวใจของหลี่เมิ่งซิ่นก็หดเกร็ง นางก้มหน้าตริตรอง

เห็นหลี่เมิ่งซิ่นไม่พูดจา จื่อซย่าจึงโน้มหน้ารออยู่ด้านข้าง "สะใภ้รอง
 ต่อให้คุณชายรองไม่ใช่อะไรก็ไม่สมควรตายด้วยเหตุนี้ เห็นแก่ที่คุณชายรอง
 บาดเจ็บเพราะท่าน สะใภ้รองควรถือโอกาสตอนที่หมอยังมาไม่ถึงไปดู
 อาการคุณชายรองหน่อยเถอะเจ้าคะ หากหมอมมาถึงแล้วรักษาไม่ได้
 เวลานั้นท่านจะสอดมือเข้าไปก็ลำบากแล้ว"

ต่อให้เป็นตอนนี้นางคิดจะสอดมือเข้าไปก็ไม่ง่ายเช่นกัน ท่ามกลาง
 สายตาของทุกคน นางจะรักษาโรคให้เชียวจวินโดยไม่เปิดเผยฐานะ

เขียนปรุงยาของตนเองได้อย่างไร

"สะใภ้รอร?" เห็นหลี่เมิ่งซีก็มหน้าไม่พูดจา จื่อตงจึงร้องเรียกอีกคำ คิดอยู่เนิ่นนาน ในที่สุดหลี่เมิ่งซีจึงพูดเสียงเฉียบขาด "ได้ พวกเรา ไปดูกัน"

เตรียมยาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ใส่ไว้ในกล่องใบเล็กและให้จื่อชยาถือ เพิ่งออกจากประตูห้องทิศเหนือจื่อตงก็ตามมาข้างหลังแล้วเอ่ยว่า "สะใภ้รอร ถึงอย่างไรเรือนปรุงยาในสวนด้านหลังก็รื้อทิ้งไปแล้ว ที่นี่ไม่มี ชาวของที่นี่กลัวคนจะมาเห็นเข้าอีก ให้บ่าวไปกับท่านด้วยเถอะเจ้าคะ คิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรือนโซ่วสี่เมื่อวาน ตอนนีंब่าวยังหวั่นใจ ไม่หายเลย"

ฟังคำพูดจื่อตงแล้วหลี่เมิ่งซีพลันเกิดไหวพริบ นางชะงักทำ ขบคิด แล้วพูด "เจ้าเฝ้าอยู่ที่นี้เถอะ ส่งสาวใช้ไปดูสถานการณ์ที่เรือนกลางด้วย ประเดี๋ยวละ! ไ้จวินจะต้องมาแน่ หากเหล่าไ้จวินใช้กฎบ้านกับข้า พวกเราย่อมไม่มีโอกาสแก้ไขเปลี่ยนแปลงอะไรได้อีก ถ้าเป็นอย่างนั้น เจ้ารีบใช้คนพิราบส่งข่าวให้หลี่ตู้มาช่วยเหลือพวกเราที่อุทยานสนสุกุลเสีย ทันทันที"

"สะใภ้รอร..." จื่อตงฟังแล้วโอบหน้าซัดขาวทันใด ริมฝีปากสั่นนิดๆ

"สะใภ้รอรพูดถูก หากพวกเราสามคนอยู่ด้วยกันหมด ยามที่เกิดเรื่องอะไรขึ้นมา เกรงว่าแม้แต่คนส่งข่าวก็ไม่มี" จื่อชยารีบโน้มหน้า อีกคำ เห็นจื่อตงกัดปากพยักหน้าแล้ว นางจึงประคองหลี่เมิ่งซีเดินไปที่ เรือนกลาง

นี่นับเป็นครั้งแรกที่เชียวจวินเจิบหนักขนาดนี้ หงจุเห็นแล้วก็ทำอะไรไม่ถูก เหล่าไท่จวินกับหมอล้วนยังไม่มา นางเองก็ไม่รู้ควรทำเช่นไร

หงจุสั่งให้คนเตรียมน้ำร้อน เสื้อผ้า และยี่นลิ่งเลอยู่ตรงนั้นโดยไม่รู้จะตามสะใภ้รองมาดีหรือไม่ พอลึกว่าฐานะของสะใภ้รองน่ากระอักกระอ่วนสุดท้ายจึงไม่กล้าตัดสินใจโดยพลการ ลอบคิดว่ารอให้เหล่าไท่จวินมาถึงค่อยว่ากันดีกว่า ระหว่างคิดก็ได้ยี่นสาวใช้เข้ามารายงานว่าสะใภ้รองมาหงจุฟังแล้วเหมือนมีพระมาโปรด นางรีบออกมาต้อนรับทันที

หลี่เมิ่งซี้ก้าวเข้ามาในห้องโถงใหญ่ เห็นสาวใช้กับบ่าวหญิงสูงวัยเบียดกันอยู่เต็มห้อง ต่างยี่นนิ่งด้วยไม่รู้ควรทำอย่างไร ส่งเสียงเอะอะจอลไปหมด นางอดนึกวนหัวไม่ได้และไล่ทุกคนออกไป

พูดคุยกับหงจุสองสามคำ เห็นนางเตรียมน้ำร้อนกับเสื้อผ้าไว้แล้ว จึงสั่งให้นางต้มสุรา เตรียมมิดเล่มเล็ก และของจำเป็นอื่นๆ จากนั้นเขียนใบสั่งยาและสั่งให้หงจุหาคนไปจัดยามา ต้มน้ำเพื่อประคบขาให้เชียวจวิน ถึงอย่างไรเชียวจวินก็ถูกเข้ามาเกือบหนึ่งวันหนึ่งคืน อีกทั้งในศาลบรรพชนยังเย็นและชื้น หากไม่รีบขจัดไอน้ำเย็นออกไปย่อมเป็นโรคเกี่ยวกับข้อต่อได้ง่าย สุดท้ายจึงสั่งให้คนตามเชียวชยาและเชียวเหิงมา

จัดการเรื่องทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว หลี่เมิ่งซี้ก็ก้าวเข้าไปในห้องด้านใน เห็นเชียวจวินหลับตาแน่นนอนอยู่บนเตียง กล้ามเนื้อแขนขาแข็งตึงและมีอาการหดเกร็งเป็นพักๆ ตรวจดูอย่างละเอียดแล้ว ยังดีที่ไม่ได้เป็นบาดทะยัก เพียงแต่แผลที่ถูกกรรไกรบาดเมื่อวานนี้อักเสบและเป็นหนอง หากไม่รีบรักษาเกรงว่าแขนข้างนี้ก็คงพิการเช่นกัน ใช้มือแตะหน้าผากเขาก็พบว่าร้อนระอุ นางลอบดูทานในใจ อันตรายยิ่งนัก

หากไม่เพราะสนใจดีมาที่นี้ กว่าจะมาเจอเขาที่ใส่สูงขนาดนี้คงกลายเป็นคนปัญญาอ่อนไปแล้ว

เข้ามาอยู่ในยุคโบราณนานขนาดนี้ หลี่เมิ่งซีตระหนักถึงความรวดเร็วในการตามห้อมอย่างดี สมัยโบราณไม่มีรถยนต์ แม้แต่จักรยานก็ไม่มี ได้แต่อาศัยรถม้ากับเกี้ยว เวลาไม่ถึงชั่วยามก็อย่าหวังเลยว่าห้อมจะมาถึง นี่ยังเป็นสกุลที่มีอำนาจอย่างสกุลเซียว เรียกห้อมแล้วห้อมย่อมนมาทันที หากเป็นสกุลเล็กๆ ต้องรอให้ห้อมเสร็จธุระในมือก่อน ไม่ได้ครึ่งวันอย่าหวังเลยว่าจะมาถึง

ตรวจเสร็จเรียบร้อย นางก็หยิบยาลูกกลอนเม็ดหนึ่งออกมาจากกล่อง ส่งให้จื่อชยาและพูดกับหงจู "นี่เป็นยาที่คุณชายรองมอบให้ข้ามาก่อนหน้านี้ ห้อมยังไม่มาจะนั่งรอเฉยๆ ไม่ได้ ล้วนเป็นยารักษาบาดแผลเช่นกัน เอายานี้ให้คุณชายรองกินก่อน ไม่นานอาจใช้ได้ผล"

จื่อชยารับยาพลางเหลือบมองหงจูอย่างประหม่า หันกลับไปเห็นสีหน้าสุขุมของสะไภ้รองแล้ว คิดถึงคำพูดที่สะไภ้รองพูดในเรือนชั่วคราวเมื่อวาน นางลอบอุทานในใจว่า สะไภ้รองผู้นี้ช่างใจกล้าบ้าบิ่นโดยแท้ โทกได้โดยหน้าไม่เปลี่ยนสีลมหายใจไม่หอบแม้แต่น้อย ไม่กลัวว่าจะถูกเปิดโปงด้วย

หลี่เมิ่งซีจะกลัวอะไรเล่า ยาที่เซียวจวินมอบให้นางก่อนหน้านี้ก็มาจากร้านยาที่ซุนของนางเอง ถึงอย่างไรที่นางปรุงก็หน้าตาคล้ายกันอยู่แล้ว อีกอย่างคือยานี้ให้หงจูเห็นเท่านั้น สุดทำนางก็ตั้งใจส่งให้จื่อชยา ไม่เชื่อหรือกว่าหงจูมองไกลๆ จะจับพิรุณอะไรได้

มองยาในมือจื่อชยา หงจูก็ลั้งเลเล็กน้อย นางเอ่ยปากโน้มน้าว

"สะใภ้รอก ยาจะกินส่งเดชไม่ได้ ตามความเห็นของป่าว รอหมอมมาถึงก่อน ดีกว่าเจ้าค่ะ"

ยานี้คุณชายรอกเป็นคนมอบให้สะใภ้รอกก็จริง ทว่านั่นเป็นยา บำรุงเลือดลมของสตรี คุณชายรอกกำชับนางเพียงว่านายหญิงใหญ่ ลงโทษให้สะใภ้รอกคุกเข่าจึงมอบยาบรรเทาฟกช้ำและช่วยให้เลือดลม หมุนเวียนดีขึ้นไปให้ สะใภ้รอกคงคิดว่านี่เป็นยารักษาบาดแผลกระมั่ง หงจุหรือจะรู้ว่ายานี้ถูกหลีเม็งซีลับเปลี่ยนแล้ว ใจคิดว่าสะใภ้รอกหวังดี แต่ยานี้เป็นยาสำหรับสตรี คุณชายรอกเป็นบุรุษ กินยานี้จะมีประโยชน์ อะไรเล่า!

อีกอย่างอีกฝ่ายก็เป็นถึงคุณชาย ในเมื่อไม่มีคำสั่งจากหมอ ใครจะ กล้าใช้ยาส่งเดช เปื่อชีวิตแล้วหรือไร

ฟังคำพูดหงจุแล้วจื่อชยาก็มองหลีเม็งซีอย่างประหม่า เห็นนางพูด กับหงจุ "รอหมอมายังไม่รู้ว่าจะต้องรอถึงเมื่อไร ล้วนเป็นยาช่วยในการ หมุนเวียนของโลหิต กินแล้วย่อมมีประโยชน์แน่ เร็วเข้าเถอะ คุณชายรอก ใช้สูงขนาดนี้จะรอหมอมมาถึงไหวหรือ"

รอไม่ไหวก็ไม่อาจใช้ยาส่งเดชได้! หงจุโอดครวญในใจไม่พูดถึงว่า ยานี้คุณชายรอกกินแล้วไม่เกิดประโยชน์ แต่คุณชายรอกเป็นแก้วตา ดวงใจของเหล่าไท่จวินเซี่ยวนะ แม้แต่หมอยังไม่กล้าใช้ยาส่งเดชเพราะ เกรงว่าจะเกิดความผิดพลาด เผลอไปล่วงเกินสกุลสูงศักดิ์เข้า ทำให้ ขาดแหล่งทำมาหากิน

สะใภ้รอกแต่งเข้ามาสองปีแล้วยังไม่รู้กฎธรรมเนียมพวกนี้หรือหรือ หงจุอยากบอกว่ายานี้ไม่มีประโยชน์ นางอยากโน้มน้าวสะใภ้รอกให้

ล้มเลิกความคิดนี้เสีย แต่พอนึกถึงนิสัยพูดหนึ่งไม่เป็นสองของสะใภ้รอง แล้วจึงกลืนคำพูดที่มาถึงปากแล้วกลับลงไป เห็นจื่อชย่าบดยาเป็นผงและนำไปผสมกับน้ำแล้ว หงจูกี้รีบเข้าไปช่วยจ้างปากคุณชายรองและค่อยๆ กรอกยาเข้าไป

ป๋อนยาเสรีจ หลี่เมิ่งซี้จึงตามเซียวชย่ากับเซียวเหิงเข้ามาทำ ความสะอาดร่างกายและเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เซียวจวิน พอทั้งสองเข้ามา ทุกคนต่างถอยออกไปรอข้างนอก อีเหียงทั้งสามกับหองวีมาถึงนานแล้ว แต่ถูกขวางอยู่นอกประตู เห็นหลี่เมิ่งซี้ออกมาจึงรีบเข้าไปคารวะและ ยืนอยู่ด้านข้างอย่างระมัดระวัง

เมื่อวานฐานะลูกอนุของหลี่เมิ่งซี้เปิดเผย เรื่องที่เซียวจวินประกาศว่าจะไม่เป็นประมุขสกุลและเรื่องที่เขาถูกกงโทะงแพ้วมาถึงที่นี้ เรือนหลังของเซียวจวินราวเกิดแผ่นดินไหวระดับแปด อีเหียงทั้งหลายที่ยศถาบรรดาศักดิ์ล้วนขึ้นอยู่กับเซียวจวินต่างหวั่นวิตก รู้สึกอนาคตมืดมัว หากคุณชายรองไม่เป็นประมุขสกุลแล้วจริงๆ นับแต่ขึ้นไปพวกนางอย่าหวังจะโง่หัวขึ้นมาได้อีกเลย

ปิ่นร่อนใจกระวนกระวายอยู่ตรงนั้น ครั้นเห็นตัวต้นเหตุอย่าง หลี่เมิ่งซี้นั่งอยู่บนเก้าอี้อย่างสุขุมเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จางอีเหียงกับ ชูย้อเหียงต่างก็โมโหจนบดฟัน ตีให้ตายพวกนางก็ไม่เชื่อว่าคุณชายรองจะมีใจให้กับสตรีเียนซาเช่นนี้ ยิ่งไม่รู้ว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไร หากปล่อยให้สตรีผู้นี้อยู่ในคุกหาสน์สกุลเซียวต่อไป นางคงชักนำคุณชายรองให้ออกนอกกลุ่มนอกทาง เช่นนั้นอนาคตของพวกนางย่อมคาดเดาได้ว่าจะ เป็นอย่างไร

ตั้งแต่คุณชายรองกลับจากทางใต้ พวกนางพยายามใช้ทุกหนทางแล้วแต่ก็ไม่อาจทำให้คุณชายรองก้าวเข้ามาในเรือนของพวกนางได้ เดิมทีเดาว่าคุณชายรองเป็นโรคอะไรที่ยากจะเอ่ยปาก ทำให้มีอาจเข้าใกล้สตรีได้ แต่วันนี้พวกนางตระหนักแล้วว่าเป็นเพราะสะเก็ดไร่องแย่งชิงความรักใคร่ทั้งหมดไป!

คิดถึงช่วงเวลาอันงดงามในอดีต คิดถึงความอ่อนโยนของคุณชายรอง ยามนี้จางอี่เหนียงควบคุมตนเองไม่ได้ เกิดความคิดอยากกำจัดสะเก็ดไร่องทิ้งเสีย แม้แต่ตัวนางเองยังตกใจกับความคิดที่ผุดขึ้นกะทันหันนี้ นางแอบลูบหน้าอกตนเอง ยังดีที่สะเก็ดไร่องผู้นี้เป็นลูกอนุไม่ต้องให้นางลงมือเหล่าไท่จวินก็ต้องกำจัดอีกฝ่ายเองแน่ อยากเอ่ยอะไรเพื่อกลบเกลื่อนหัวใจที่เต้นรัวไม่หยุดของตนเอง แต่พอเงยหน้าเห็นสีหน้าเรียบเฉยดุจผิวน้ำนิ่งสงบของหลี่เมิ่งซีแล้ว นางกลับพูดอะไรไม่ออกสักคำ

หวังอี่เหนียงมองสะเก็ดไร่องด้วยสีหน้าเป็นกังวล หงอี่เยินอยู่ด้านข้างอย่างหวาดระแวง รวากับกลัวว่าจะมีอะไรร่วงลงมาจากท้องฟ้ากระแทกใส่ตนอย่างไรอย่างนั้น บรรยากาศแปลกประหลาดวนเวียนอยู่ระหว่างสตรีห้าคนนี้ ทำให้ห้องโถงอูดู้เป็นพิเศษ กัดต้นจนทำให้คนหายใจไม่ออก

ท่ามกลางความเสียบงัน เชี่ยวชยา เชี่ยวเจิงก็เดินออกมาคารวะหลี่เมิ่งซี รายงานว่าชำระล้างร่างกายและเปลี่ยนเสื้อผ้าให้คุณชายรองแล้ว หลี่เมิ่งซีบอกให้ทั้งสองออกไปรอข้างนอก เพิ่งจะลุกขึ้นก็เห็นชู่อี่เหนียงกับจางอี่เหนียงร้องไห้พลางร้องเรียกคุณชายรอง ทำท่าจะเข้าไปข้างใน เพิ่งก้าวขาออกมาก้าวเดียวเท่านั้นพลันรู้สึกว่บรรยากาศผิดปกติ หันกลับไปมองก็เห็นหลี่เมิ่งซียืนอยู่ตรงนั้น มองพวกนางอย่างเย็นชา ทั้งสอง

รีบหลบไปด้านข้างให้หลี่เมิ่งซีก้าวเข้าไปก่อน

เห็นทั้งสองหลบไปแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงเอ่ยว่า "คุณชายรองยังไม่ฟื้น คนเยอะวุ่นวายเกินไป อีเห็นึงทั้งหลายรอลูอยู่ข้างนอกก่อนเถอะ" พูดจบก็ไม่สนใจสีหน้าริษยาอาฆาตของซู่อีเห็นึงกับจางอีเห็นึงอีก นางพาล้อซย่ากับหงจูเข้าไปในห้อง

เข้าไปในห้องแล้ว หลี่เมิ่งซีก็สั่งให้หงจูใช้น้ำเย็นประคบหน้าผาก เชี่ยวจวินเพื่อลดความร้อนตนเองนั่งลงบนเก้าอี้กลมข้างเตียง แทะผ้าพันแผลของเชี่ยวจวินออก เห็นแผลแล้วก็ต้องตกใจ แม้หลี่เมิ่งซีจะสูดมเยือกเย็นเพียงใด ยามนี้หัวใจก็ยังหดรัดอย่างควบคุมไม่อยู่

แผลกลางฝ่ามือของเชี่ยวจวินเน่าเฟะแล้ว ทั้งยังมีน้ำหนองไหลออกมา บวมแดงจนทนดูแทบไม่ได้ พาให้แขนทั้งแขนบวมตามไปด้วย กล้ามเนื้อเกร็งแน่นและกระดูกเป็นพั๊กๆ

หลี่เมิ่งซีรีบตรวจดู บาดแผลเฉียงๆ นั้นยาวเกือบหนึ่งนิ้ว ลึกถึงครึ่งนิ้ว นางอดตระหนกไม่ได้ เมื่อวานนางไม่รู้ลึกกว่าตนเองออกแรงอะไรไปเลย ยิ่งไม่คิดว่าแผลจะลึกถึงเพียงนี้

บัดนี้คิดดูแล้วต้องเป็นเพราะเมื่อวานตอนเชี่ยวจวินแย่งกรรไกรไปนั้นเขากระทำวุ่นวายเกินไป อีกทั้งยังออกแรงกดแผลไว้ไม่ให้เลือดไหลออกมา ตอนนั้นวุ่นวายมาก ทุกคนจึงละเลยบาดแผลเขาไป นายท่านใหญ่ถึงได้ล้มทำแผลให้เขาและลงโทษให้ไปคุกเขา สิบนิ้วเชื่อมโยงถึงใจ* ฝ่ามือมีแผลลึกขนาดนี้เขาจะต้องเจ็บเข้าไปถึงในจิตใจแน่

เชี่ยวจวินมีใจให้นาง แต่ก่อนนางแค่หลอกตนเอง โดยไม่ยอมพิจารณา

* สิบนิ้วเชื่อมโยงถึงใจ เป็นสำนวน หมายถึงส่วนเล็กๆ ทุกส่วนในร่างกายล้วนเชื่อมโยงถึงจิตใจ

ความรู้สึกที่เขามีต่อนางอย่างละเอียด คำพูดเมื่อวานของเชียวจวินบีบให้ นางต้องเผชิญหน้ากับเรื่องพวกนี้ มองใบหน้าแดงก่ำของเชียวจวินที่ หมดสติอยู่ คิดถึงการตามอกตามใจของเขาที่มีต่อนางในช่วงที่ผ่านมา หัวใจของหลี่เมิ่งซีพลันหดเกร็งอย่างห้ามไม่อยู่ มีใจแล้วอย่างไร นางกับ เขาถูกกำหนดไว้แล้วว่าไม่มีอนาคตร่วมกัน นางมีอาจมอบหัวใจออกไปได้ หลี่เมิ่งซีใช้สุราดื่มทำความสะอาดบาดแผล สมัยโบราณไม่มี มีดผ่าตัด นางจึงสั่งให้คนหาเมล็ดเลมเล็กมาและต้มในน้ำเดือด เริ่มจัดการ กับเนื้อเน่าบนฝ่ามือของเชียวจวิน

จื่อชย่ากับหงจูต่างหันหน้าไปทางอื่นด้วยไม่กล้ามอง

ระหว่างทำแผล สาวใช้ก็เข้ามารายงานว่าเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ มา

หงจูและคนอื่นๆ รีบออกไปต้อนรับ หลี่เมิ่งซีกลับเหมือนไม่ได้ยิน นางยังคงทำงานในมือต่อไปอย่างจริงจัง

จื่อชย่าเห็นเช่นนั้นก็ร้องบอกอย่างร้อนใจ "สะใภ้รอง เหล่าไท่จวิน กับนายท่านใหญ่มาแล้ว พวกเราออกไปต้อนรับก่อนเถอะเจ้าคะ แผลของคุณชายรองไว้ค่อยกลับมาจัดการต่อก็ยังไม่สาย ประเดี๋ยวเหล่าไท่จวิน จะตำหนิท่านได้ว่าไม่เคารพนาง"

หลี่เมิ่งซีเอาแต่ซูดเนื้อเน่าบนมือของเชียวจวินออกอย่างระมัดระวัง "สะใภ้รอง เหล่าไท่จวิน..."

"ช่างนางเถอะ!"

ครั้นเห็นหลี่เมิ่งซีไม่สนใจ จื่อชย่าจึงโน้มหน้าต่อ แต่ถูกหลี่เมิ่งซีขัด ด้วยความรำคาญ เห็นหลี่เมิ่งซีเป็นเช่นนี้ จื่อชย่าจึงส่ายหน้าและเดินไป

ที่ประตูอย่างจนใจ ถึงหน้าประตูแล้ว คิดดูอีกทีก็เดินย้อนกลับมายืนอยู่ข้างกายหลี่เมิ่งซี คอยเป็นผู้ช่วยของนาง

ไม่นานคนกลุ่มใหญ่ก็ห้อมล้อมเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่เดินเข้ามาถึงหน้าเตียงของเซียวจวิน เห็นเนื้อเน่าพะกับเลือดเต็มฝ่ามือแล้วเหล่าไท่จวินพลันปวดใจ ยังไม่ทันนั่งลงก็ร้องเรียกหลานรักยื่นมือไปจะคว้าแขนเซียวจวินมา แต่กลับถูกนายท่านใหญ่ขวางไว้ก่อน

ด้วยเป็นบุรุษ แม้หัวใจจะเจ็บปวดปางตายเพียงใดก็รู้ว่ามิอาจรบกวนได้ในเวลานี้ เขาจึงโน้มน้าวเหล่าไท่จวิน "ซีเออร์จัดการกับแผลอยู่มารดาอย่าเพิ่งรบกวนเลย หากนางจะเสียชีวิตเกิดความผิดพลาดได้"

ฟังนายท่านใหญ่พูดเช่นนี้ เหล่าไท่จวินจึงได้สติและไม่พูดอะไรอีกเพียงนั่งดูอยู่ด้านข้าง หัวใจบีบรัดเพราะแผลของเซียวจวิน เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ไม่มีใครใส่ใจว่าหลี่เมิ่งซีเสียชีวิตหรือไม่ ยังมีใครสงสัยว่าหลี่เมิ่งซีผู้เป็นสะใภ้ในคฤหาสน์ทำเรื่องพวกนี้เป็นได้อย่างไร เอาแต่จ้องมือของเซียวจวินด้วยความเป็นห่วง

หลี่เมิ่งซีจัดการกับเนื้อเน่าบนฝ่ามือของเซียวจวินเสร็จ ค่อยๆ บีบหนองออกมาที่ละนิด จากนั้นใช้สุราต้มทำความสะอาดแผลอีกครั้ง นางรับชวดยาจากมือจื่อซย่า เหมงยาออกมาและโรยลงบนแผล สุดท้ายจึงใช้ผ้าพันแผลเอาไว้

จัดการเรื่องเหล่านี้จนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ค่อยวางมือเซียวจวินลงบนเตียง หลี่เมิ่งซีนั่งตัวตรง พูลมหายใจยาว ก่อนจะสั่งให้หญิงกับหญิงเก็บข้าวของบนพื้น เห็นทั้งสองเก็บกวาดเรียบร้อยแล้วกำลังจะเงยหน้าขึ้นพูดกับเหล่าไท่จวิน นางก็ได้ยินชื่อฮว่าอูทานอย่างประหลาดใจ

"คุณชายรองเหงื่อออกแล้วเจ้าค่ะ!"

หงจูฟังแล้วจึงหันไปมอง เห็นหน้าผากเขียวจันมีเหงื่อซึมออกมาเล็กน้อย เหงื่อออกก็ดีแล้ว แสดงว่าไข้ของคุณชายรองเริ่มลดแล้ว ด้วยความตื่นเต้นจึงลืมไปว่าเหล่าไท่จวินอยู่ด้านข้าง นางโพล่งออกมา "จริงๆ ด้วย! ยาของสะไภ้รื่องวิเศษจริงๆ เจ้าค่ะ!"

"ยาของสะไภ้รื่อง?" เหล่าไท่จวินฟังคำหงจูกลางถามด้วยความฉงน ได้ยินเหล่าไท่จวินถาม หงจูถึงนึกขึ้นได้ว่าเหล่าไท่จวินยังนั่งอยู่ด้านข้างด้วย นางตกใจจนตัวสั่น นี่เป็นคุณชายผู้สูงศักดิ์ ทั้งที่หมอยังไม่ตรวจ ใครจะกล้าใช้ยาสงเดซได้เล่า หากเกิดข้อผิดพลาดขึ้นมาจะมีหัวก็ไม่พอให้ชดใช้ ปราณิบัติคุณชายรองมาหลายปี นางรู้กฎธรรมเนียมเหล่านี้ดี เมื่อครู่ก็เตือนสะไภ้รื่องแล้วว่าอย่าใช้ยาสงเดซ ใจรู้ว่าตนเองก่อเรื่องเสียแล้ว ไหนเลยจะกล้าพูดอะไรอีก หงจูรีบก้มศีรษะถอยไปยืนด้านข้าง ตัวสั่นอย่างห้ามไม่อยู่

หลี่เมิ่งซีเห็นเช่นนั้นก็สับสนกับเหล่าไท่จวินแล้วพูดเสียงเรียบ "เหล่าไท่จวิน เมื่อครู่เมิ่งซีเห็นว่าคุณชายรองไข้สูงไม่ลด ได้ยินว่าไข้สูงทำร้ายสมองเป็นที่สุด อาจทำให้คนปัญญาอ่อนได้ กว่าหมอมจะมาถึงก็ต้องรออีกเป็นชั่วยาม ด้วยเกรงว่าคุณชายรองจะเป็นอะไรไปเสียก่อน คิดว่าไข้สูงของคุณชายรองเกิดจากบาดแผลจึงนำยาที่คุณชายรองมอบให้ก่อนหน้านี้มาใช้ คิดไม่ถึงว่าจะใช้ได้ผลจริงๆ เนื่องจากเป็นเรื่องเร่งด่วน จึงไม่ทันได้รายงานเหล่าไท่จวินก่อน"

เห็นหลี่เมิ่งซีไม่แทนตัวว่าหลานสะไภ้แล้วเหล่าไท่จวินปลันตระหนก เหลือบมองเขียวจันบนเตียงแล้วก็ลอบถนหนายใจ กำลังจะพูดกลับ

ได้ยินนายท่านใหญ่เอ่ยว่า "ซีเออร์รู้จักพลิกแพลงตามสถานการณ์ ดูอาการของจวินเออร์แล้ว เกรงว่าหากรอจนหมอมมาถึงคงจะเกิดเรื่องจริงๆ โชคดีที่ซีเออร์มีสติเมื่อเกิดเรื่อง ตัดสินใจเฉียบขาดจึงช่วยจวินเออร์เอาไว้ได้ ตอนนี้อาการของจวินเออร์ดีขึ้นแล้ว ซีเออร์อย่าตำหนิตนเองนักเลย"

นายท่านใหญ่ฟังคำพูดหลี่เมิ่งซีแล้วรู้ว่านางทำผิดธรรมเนียม แต่ครั้งเห็นว่าลูกสะใภ้ที่ตีขนาดนี้ เพราะเป็นลูกอนุจึงต้องถูกหย่า ในใจอดบังเกิดความเห็นใจไม่ได้ ทั้งยังรู้สึกว่าสกุลเขียวทำผิดต่อนาง เห็นลูกชายไม่เป็นไรแล้ว ด้วยเกรงว่าเหล่าไท่จวินจะพูดเรื่องกฏธรรมเนียมและลงโทษนาง เขาจึงชิงพูดขึ้นเสียก่อน

เหล่าไท่จวินเข้าใจความคิดของนายท่านใหญ่ นางลอบคิดในใจ ลูกชายคนนี้จะมัดระวังเกินไปแล้ว ข้าเลอะเลือนขนาดนั้นเสียที่ไหน จะหย่านางอยู่แล้วใครจะลงโทษนางอีก รอนายท่านใหญ่พูดจบ เหล่าไท่จวินจึงเอ่ยว่า "นายท่านใหญ่พูดถูก ซีเออร์ทำไปเพราะหวังดี อย่าตำหนิตนเองนักเลย ไซ้แล้ว ยาที่ซีเออร์ใช้กับจวินเออร์เมื่อครูนี้นี้ก็เป็นยาที่ได้มาจากจวินเออร์หรือ"

จื่อชยาฟังแล้วหน้าซีดไปครู่หนึ่ง หน้าผากมีเหงื่อซึมออกมา ยาที่ได้ให้คุณชายรองเป็นยาตีที่แม้แต่ร้านยาอู่ซุนยังไม่มีขาย ตามที่สะใภ้รองพูด ยานี้สามารถเสริมสร้างกล้ามเนื้อและช่วยให้เลือดลมไหลเวียน ทั้งยังไม่ทิ้งรอยแผลเป็นเอาไว้ ขอเพียงตรวจสอบอย่างละเอียดก็必将พบว่าข้างนอกไม่มียาชนิดนี้ขายอยู่ ถึงเวลานั้นสะใภ้รองจะชี้แจงอย่างไร

มองจื่อชยาแล้ว หลี่เมิ่งซีแอบตบๆ ตัวนาง พูดกับเหล่าไท่จวินเสียงราบเรียบ "เป็นเพราะหลายวันก่อนจื่อชิวไม่ยอมมาให้เมิ่งซีดูกลโทษด้วย

กฎบ้าน คือชิวจิงเอาตัวเข้ารับแทนจนได้รับบาดเจ็บ ยาที่ใส่ให้คุณชายรอง เมื่อครูนึกก็เป็นคุณชายรองที่ส่งคนไปร้านยาซื้อขี้ยาสมานแผลกลับมา ตอนนั้นเมิ่งซีใช้ไม่หมด ตอนนี่เห็นว่าแรงตัวนจึงนำออกมาใช้ สมัยเป็นเด็ก เมิ่งซีเลี้ยงสัตว์ตัวเล็กๆ เอาไว้ บางครั้งสัตว์เลี้ยงได้รับบาดเจ็บเมิ่งซีก็ทำแผลให้เอง นานวันเข้าจึงรู้วิธีจัดการกับบาดเจ็บแผลเจ้าคะ"

"กฎบ้าน?! ซีเออร์ทำผิดอะไรหรือถึงได้ถูกลงโทษด้วยกฎบ้าน" นายท่านใหญ่ได้ยื่นหลิเมิ่งซีบอกว่าถูกลงโทษด้วยกฎบ้านก็ตกใจ สะใภ้ของบ้านทำผิดกฎธรรมเนียมจนถูกลงโทษด้วยกฎบ้าน นี่เป็นเรื่องใหญ่ ไฉนเขาที่เป็นประมุขของบ้านจึงไม่รู้เรื่องแม้แต่น้อย เขาไม่สนใจคำพูดต่อจากนั้นของหลิเมิ่งซี รอนางพูดจบก็ถามออกมา

"เรียนนายท่านใหญ่ ก่อนหน้านี้ตอนคุณชายรองกลับมาไม่นาน คุณชายหลิจัดการเลี้ยงและเชิญคุณชายรองไปร่วมงาน คุณชายรองพาเมิ่งซีไปด้วย ระหว่างทางคุณชายรองมีธุระจึงให้เมิ่งซีกลับคฤหาสน์ก่อน นายหญิงใหญ่เข้าใจผิดคิดว่าเมิ่งซีแอบออกจากคฤหาสน์โดยพลการจึงจะลงโทษด้วยกฎบ้าน โชคดีที่คุณชายรองกลับมาทันเวลาและช่วยชี้แจงให้ เมิ่งซีจึงไม่ถูกลงโทษเจ้าคะ"

นายท่านใหญ่ฟังแล้วถอนหายใจ คิดถึงเรื่องของเซียวอันที่มารดาเล่าให้ฟังแล้ว เขาก็รู้ว่าที่หลิเมิ่งซีเล่ามานี้สาเหตุต้องเป็นเพราะนายหญิงใหญ่กำลังหาวิธีกลั่นแกล้งนางอยู่แน่ ในใจอดรู้สึกผิดหวังกับนายหญิงใหญ่ไม่ได้ เห็นทีควรกำราบนางสักหน่อยแล้ว ทว่าอยู่ต่อหน้าเด็กๆ ยอมไม่อาจกล่าวโทษนายหญิงใหญ่ได้ ช่วงขณะหนึ่งจึงพูดอะไรไม่ออก

บรรยากาศในห้องเงียบงันหนักอึ้ง หลิเมิ่งซีเงยหน้ามองเซียวจวินที่

หมดสติ หลังการป้อนยาและทำแผลของนาง เขาน่าจะฟื้นชีพอันตรายแล้ว ที่เหลือให้เป็นหน้าที่หมอจัดการก็แล้วกัน นางไม่จำเป็นต้องอยู่ที่นั่นแล้ว

คิดถึงความรู้สึกที่เซียวจวินมีต่อนาง หัวใจก็เจ็บปวดยากจะบรรยาย ใจว่าเซียวจวินไม่ดี แต่พวกเขาไม่มีวาสนาต่อกัน สกุลนี้ยอมรับนางไม่ได้ นางเองก็ไม่มีทางมอบหัวใจออกไปเพียงเพราะความรู้สึกเล็กน้อยแค่นี้ มีอาจปล่อยให้ตนเองต้องถลำลึกอยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่ เป็นสตรีที่ชีวิตเต็มไปด้วยความโกรธแค้นตั้งคำถามที่ว่าลานสวนร้างวสันต์จากลาบุปผาเปลี่ยนพื้นบานประตูปิดตาย*

ภาษิตว่าเจ็บยาวมิสู้เจ็บสั้น คฤหาสน์สกุลเซียวแห่งนี้นางต้องออกไปแน่ คิดได้เช่นนี้หลีเม็งซี้ก็ก้าวไปตรงหน้าเหล่าไท่จวินและคุกเข่าลงบนพื้น โขกศีระชะให้เหล่าไท่จวิน "ตั้งแต่เม็งซี้แต่งเข้าคฤหาสน์สกุลเซียว จนบัดนี้ก็สองปีกว่าแล้ว ได้รับความรักใคร่เอ็นดูจากเหล่าไท่จวินมาตลอด บุญคุณยิ่งใหญ่ที่เหล่าไท่จวินมีต่อเม็งซี้นี้ต้องตอบแทนแน่นอน เพียงแต่เมื่อวานเม็งซี้ได้รู้คำสอนของบรรพบุรุษสกุลเซียวแล้ว ตระหนักดีว่าฐานะลูกอนุของเม็งซี้ไม่อาจเป็นภรรยาเอกของคุณชายรองได้ เม็งซี้ไม่อยากจะให้คุณชายรองต้องถูกประณามว่าไม่ซื่อสัตย์ ไม่กตัญญู ไม่เมตตา ไม่มีคุณธรรม ขอเหล่าไท่จวินโปรดสนับสนุนอนุญาตให้เม็งซี้ไปจากคฤหาสน์สกุลเซียวด้วยเถอะเจ้าคะ!"

ฟังคำพูดนางแล้วเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ต่างตระหนกในที่สุดก็เข้าใจแล้วว่าตอนนี้มิใช่สกุลเซียวเลือกที่จะให้หลีเม็งซี้อยู่หรือไป

* มาจากตอนหนึ่งของบทกลอน 'จวบสิ้นวสันต์' แต่งโดยหลิวฟางมิง กวีสมัยถัง บรรยายถึงความคับแค้นใจของสนมชายาในวังที่ไม่เป็นที่โปรดปรานเพราะรูปโฉมโรยรา

แต่เป็นหลี่เมิ่งซีที่ไม่อยากอยู่ในคฤหาสน์สกุลเซียวอีกต่อไปต่างหาก!

คนยิ่งแก่งมีอุบาย ม้ายิ่งแก่งเจ้าเล่ห์ สมแล้วที่เป็นเหล่าไท่จวิน แม้นางจะตัดสินใจหย่าหลี่เมิ่งซีแล้ว แต่มองหลานชายที่นอนไม่ได้สติอยู่บนเตียง ตอนนั้นเขาเขียนหนังสือหย่าไม่ได้แน่ เมื่อยังไม่ถึงเวลาสุดท้ายจริงๆ นางยอมไม่ปิดทางของตนเอง ขบคิดเนิ่นนานแล้วเอ่ยว่า "ความตั้งใจของซีเออร์ซำรู้แล้ว เรื่องที่ซีเออร์เป็นลูกอนุชาก็เพิ่งได้ยินมาเช่นกัน จวินเออร์ยังไม่ได้รับตำแหน่งประมุขสกุล ไซ่ว่าเรื่องนี้จะไม่มีทางแก้ไขเปลี่ยนแปลง เรื่องนี้ยังต้องหารือกับนายท่านใหญ่และคุณชายรองก่อน ซีเออร์ใจเย็นๆ ก่อนเถอะ รอจวินเออร์ฟื้นแล้วค่อยคุยกันอีกครั้ง ซีเออร์จำไว้ว่าตราบใดที่จวินเออร์ยังไม่เขียนหนังสือหย่าให้เจ้า เจ้าก็ยังคงเป็นลูกสะใภ้สกุลเซียว จะดูถูกตนเองไม่ได้เด็ดขาด ยิ่งไม่อาจทำผิดกฎกรรมนิยม"

จิ้งจอกเฒ่า! ฟังเหล่าไท่จวินพูดแล้ว หลี่เมิ่งซีก็ลอบดำใจในตอนนี้นางอยากจะขอมายแก้ที่ปากไม่ตรงกับใจผู้นี้ให้หนักจริงๆ เพื่อผลประโยชน์ของสกุลแล้ว เหล่าไท่จวินเป็นคนแรกที่ยอมรับนางไม่ได้ ทว่าตอนนี้เห็นหลานชายยังไม่ฟื้น ด้วยเป็นห่วงความปลอดภัยของเขาจึงพูดจาวกวนกับนาง

หลี่เมิ่งซีรู้สึกโดยสัญชาตญาณว่าหากยังรอให้เซียวจวินฟื้นขึ้นมา การออกจากคฤหาสน์จะยิ่งยุ่งแน่ ฉวยโอกาสตอนที่เขายังไม่ฟื้นในม่านวเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ให้ปล่อนางออกจากคฤหาสน์จะดีกว่า ในเมื่อพูดถึงขั้นนี้แล้ว หลี่เมิ่งซีก็ตัดสินใจหนึ่งไม่ทำสองไม่เลิกรา* นางพูดกับเหล่าไท่จวินต่อ "เหล่าไท่จวิน ต่อให้คุณชายรองไม่รับตำแหน่ง

* หนึ่งไม่ทำสองไม่เลิกรา เป็นสำนวนจีน หมายถึงถ้าไม่ทำก็ไม่ว่า ถ้าทำได้แล้วก็ต้องทำให้ถึงที่สุด

ประมุขสกุล แต่เมิ่งซี่คิดว่าเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ก็คงไม่มอบ
กิจการของบรรพบุรุษสกุลเขียวให้คนที่ไม่เหมาะสม คุณชายรองเป็น
ตัวเลือกเดียวที่เหมาะสมกับตำแหน่งนี้ ข้าเร็วยอมต้องรับตำแหน่ง ในเมื่อ
ถูกกำหนดแล้วว่าไม่อาจเป็นสามีภรรยากันได้ เมิ่งซี่ก็ยินดียุติความสัมพันธ์
อย่างเด็ดขาด สนับสนุนให้คุณชายรองรับสืบทอดกิจการของสกุล ทำ
เช่นนี้ก็เพราะหวังดีต่อคุณชายรองและคิดเผื่อสกุลเขียว หวังว่าเหล่าไท่จวิน
จะเห็นแก่ที่หลี่เมิ่งซี่ทุ่มเทคิดเผื่อสกุลเขียว สงเคราะห์เมิ่งซี่ด้วยเถอะ
เจ้าคะ แม้คุณชายรองเป็นลมไม่ได้สติจนมิอาจเขียนหนังสือหย่าได้
แต่เมิ่งซี่ยินดีเขียนหนังสือรับรองฉบับหนึ่ง ยอมรับว่าตนเองเป็นหญิงที่ถูก
สกุลเขียวหย่า วันนี้ออกจากคฤหาสน์สกุลเขียว วันหน้าหากคุณชายรอง
แต่งงานใหม่ยอมไม่เกี่ยวอะไรกับเมิ่งซี่!"

คำพูดของหลี่เมิ่งซี่หมายความว่า ข้าเร็วเขียวจวินก็ต้องรับตำแหน่ง
ประมุขสกุล พวกเจ้าสกุลเขียวอย่าเอาเรื่องที่เขายังไม่ได้รับตำแหน่งมา
เป็นข้ออ้างเลย สิ้นเปลืองเวลาของข้าเปล่าๆ วันนี้ต่อให้ไม่มีหนังสือหย่า
ข้าก็จะไป เรื่องนี้ข้ากระจ่างแฉงนานแล้ว ให้รอหนังสือหย่าหรือ ไม่รู้เมื่อไร
ถึงจะได้!

ตั้งนั้นนางจึงใช้รูปแบบการหย่าในยุคปัจจุบัน เจ้าไม่หย่าข้า ข้าเป็น
ฝ่ายหย่าตัวเองก็แล้วกัน ถึงอย่างไรก็ยังไว้หน้าสกุลเขียวอยู่บ้าง นาง
ไม่กล้าบอกว่าที่ตนเองเขียนคือหนังสือหย่า ได้แต่เรียกว่าหนังสือรับรอง

เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ฟังคำของหลี่เมิ่งซี่แล้วก็มองหน้ากัน
พลางส่ายหน้า ขึ้นทำตามที่หลี่เมิ่งซี่บอกให้นางเขียนหนังสือรับรองและ
ปล่อยนางออกจากคฤหาสน์ไป เช่นนั้นสกุลเขียวคงไม่มีหน้าอยู่ใน

ผิงหยางต่อไปอีกแล้ว นั่นใช่สกุลเขียวหย่าภรรยาเสียที่ไหน เห็นชัดว่าเป็นภรรยาหย่าสามีต่างหาก!

มองหลี่เมิ่งซีที่คุกเข่าอยู่บนพื้นเหมือนจะนอนบ่นอึม แต่คำพูดง่ายๆ ไม่ก็คำกลับเป็นการทำทนายอำนาจันสูงสุดของสกุลเขียว เห็นแววดาเรียบเฉยของหลี่เมิ่งซีแล้ว เหล่าไท่จวินพลันเดือดดาลขึ้นมา อยากเรียกคนเข้ามาฆ่านางเสียเหลือเกิน!

68

เหล่าไท่จวินเงยหน้ามองหลานชายที่ยังไม่ได้สติ อ้าปากอยู่หลายหน
สุดท้ายก็หมดความวู่วามไม่ได้เรียกคนเข้ามา นางยังคงเชื่อว่าเวลาจวินเออร์
ป่วยหรือมีเคราะห์ ขอเพียงมีหลี่เมิ่งซื่ออยู่ข้างกายจวินเออร์จะต้องเปลี่ยน
จากร้ายกลายเป็นดีแน่

หรือตาทั้งสองข้างมองหลี่เมิ่งซื่อแล้ว จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนอีกฝ่ายเพียงแค่
ต้องการยั่วโทษะตนเท่านั้น สายตาค่อยๆ เยียบเย็นขึ้น หลี่เมิ่งซื่อไม่กลัว
จริงๆ หรือว่าตนโมโหขึ้นมาจะใช้กฎบ้านกับนางก่อนแล้วค่อยหย่านาง?
แค่บุตรสาวพ่อค้าตัวเล็กๆ คนหนึ่ง นางมีสิ่งใดให้พึ่งพาหลังจากออกไป
จากที่นี้อย่างนั้นหรือ ถึงกับกล้ากำหนดในคุกหาสน์สกุลเซียวเช่นนี้!

เนิ่นนานผ่านไปจึงได้ยินนายท่านใหญ่เอ่ยว่า "ซีเออร์อย่าพูด
เหลวไหล ข้าเซียวเงินทองคัมภีร์นักปราชญ์มาแต่เล็ก กระจ่างแจ้งใน
หลักการต่างๆ ดี แล้วจะหลงลืมกฎธรรมเนียมของบรรพบุรุษและคำสอน

ของนักปราชญ์ กระทำเรื่องที่ขัดต่อขนบธรรมเนียมเช่นนี้ได้อย่างไร เห็นแก่ที่เจ้าอายุยังน้อยไม่รู้จักความ ข้าจะยังไม่เอาความชั่วครว วุ่นวาย ซีเออร์อย่าได้เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก!"

คำพูดของนายท่านใหญ่ก้องกังวานทรงพลัง ทั้งยังมีความน่าเกรงขาม ทุกคนในห้องฟังคำพูดนี้ต่างรู้ว่านายท่านใหญ่โกรธแล้ว แต่ละคนเงยบกริบ ซื่อฮว่าส่งสายตาดอกให้สาวใช้รุ่นเล็กทั้งหลายถอยออกไปเงียบๆ

หงจุมองสะใภ้รองที่คุกเข่าอยู่บนพื้นด้วยสีหน้าประหม่า นางอยากเข้าไปโขกศีรษะให้สะใภ้รองสักสองที่เหลือเกินและขอรับรองว่า ท่านพูดให้น้อยลงหน่อยเถอะ

แต่หลี่เมิ่งซีกลับไม่กลัวตาย นางรู้ว่าหากพลาดโอกาสในวันนี้ไปแล้วจะหาโอกาสเช่นนี้อีกสักครั้งย่อมยาก ทั้งที่รู้ว่านายท่านใหญ่โมโหแล้ว แต่นางยังคงพูดต่ออย่างไม่ละความพยายาม "เหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่..."

หลี่เมิ่งซีกำลังจะได้แย้งต่อก็เห็นสาวใช้เข้ามารายงานว่านายหญิงใหญ่กับแม่นางชีวมา

หงจูได้ยินแล้วพुरुลมหายใจยาว

นายท่านใหญ่เห็นเช่นนั้นจึงเอ่ยว่า "ซีเออร์อย่าพูดอีกเลย หงจู ประคองสะใภ้รองลุกขึ้น!"

หงจูกับจื่อชยาก็ก้าวเข้าไปผืนดั่งหลี่เมิ่งซีกู้ให้ลุกขึ้น แล้วพาไปนั่งบนเก้าอี้ด้านข้าง

สวรรคต ท่านไร้คุณธรรมเกินไปแล้ว! ส่งข้ามาอยู่ในยุคโบราณที่กัณดารเช่นนี้ แต่ก่อนไร้เงินไร้อำนาจก็แล้วไปเถอะ ยามนี้มีเงินมีอำนาจแล้ว ไฉนจึงไม่ยอมให้ข้าออกจากคฤหาสน์อีก ภาษิตว่าลมฝนหมุนเวียน

เปลี่ยนผันไปเสมอ เหตุใดจึงเวียนมาไม่ถึงตาข้าบ้าง! หลี่เมิ่งซีที่ถูกดึงตัวขึ้นมา นั้นยามนี้ในใจเต็มไปด้วยโทษที่ไร้ชื่อ

เพิ่งจะนั่งลงนายหญิงใหญ่ก็เดินเข้ามาท่ามกลางการห้อมล้อมของกลุ่มคน โบหน้านางสาวซี้ต สีหน้าอิดโรย กระทั่งเดินยังดูหอบหายใจ เป่าจุกกับจื่อเยวี่คอยประคองอย่างระมัดระวัง จางชิวตามอยู่ด้านข้างสองตาแดงเรื่อ คงเพิ่งผ่านการร้องไห้มา

หลี่เมิ่งซีจะลุกขึ้นคารวะโดยสัญชาตญาณ แต่พลันบังเกิดความคิดในคฤหาสน์สกุลเซียวแห่งนี้มีแต่นายหญิงใหญ่กับจางชิวที่สนับสนุนให้นางจากไป มิสู้ใช้โอกาสนี้เติมเชื้อไฟเสียเลย ช่วยพวคนางผลักดันสักหน่อย หากนายหญิงใหญ่จะยอมยัดเยียดข้อหาไม่มอบหมอบิตามารดาให้นางและหย่านางซะ

ด้วยคิดเช่นนั้น หลี่เมิ่งซีจึงนั่งนิ่งอย่างสง่างาม ปล่อยให้หงส์กับจื่อชยา ร้อนใจอยู่ด้านข้าง ตนเองทำตัวมิต่างจากพระพุทธรูป

นายหญิงใหญ่คารวะเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่แล้วก็หันไปเห็นว่าหลี่เมิ่งซียังคงนั่งนิ่งไม่ขยับ สีหน้านางพลันเยียบเย็น สายตากวาดมองบุตรชายที่นอนอยู่บนเตียง ในใจก็ยิ่งทุกข์ตรม รู้สึกเหมือนตนเองเลี้ยงดูบุตรชายจนเติบโตใหญ่อย่างลำบากยากเย็น แต่กลับถูกหญิงผู้นี้แย่งชิงไป

หากมิใช่เพราะหลี่เมิ่งซี จวินเออร์จะไม่ยอมเป็นประมุขสกุลได้ อย่างไรก็ตาม มิใช่เพราะนาง จวินเออร์จะล่วงเกินเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ จนถูกลงโทษและหมดสติไปได้ได้อย่างไร เห็นหลี่เมิ่งซีไร้มารยาทเช่นนี้ก็อยากถลกหนังกินเนื้อนาง เผากระดูกแล้วเอาเถ้าไปโปรยทิ้งเสียเหลือเกิน กำลังจะดำหนีกี้ได้ยินเสียงของเหล่าไท่จวินลอยมา "ลูกสะใภ้ไม่แข็งแรง

จะมาที่นี่ทำไมเล่า อย่ามัวยืนอยู่เลย หงจู่ ยกเก้าอี้ให้นายหญิงใหญ่"

เหล่าไท่จิวินเห็นหลี่เมิ่งซีเสียมารยาทเช่นกัน นึกขึ้นได้ว่าเมื่อครู่ตอนที่ตนกับนายท่านใหญ่เข้ามาหลี่เมิ่งซีก็ไม่ได้ลุกขึ้นต้อนรับเช่นกัน จากนั้นสยปктиของนางแล้วไม่มีทางทำผิดกฎธรรมเนียมเช่นนี้แน่ คงจะมีเพียงเหตุผลเดียวเท่านั้น นั่นก็คือตั้งใจออกจากคฤหาสน์สกุลเซียวอย่างเด็ดเดี่ยวแล้วถึงได้ทำเช่นนี้

ยามนี้เหล่าไท่จิวินรู้สึกว่าการหลี่เมิ่งซีเอาแต่ใจเกินไปหน่อย แต่ด้วยคิดว่าการหย่าเป็นเรื่องแน่นอนแล้ว เพียงแต่ตอนนี้เซียวจวินยังไม่พินิจไม่สะดวกจะเอ่ยถึงเรื่องนี้ ช้าเร็วค่อยส่งสอนหลี่เมิ่งซีก็ได้ ยังไม่ต้องรีบร้อนถึงเพียงนั้น ครั้นเห็นนายหญิงใหญ่นำเปลี่ยนสีก็รู้ว่านางเกลียดหลี่เมิ่งซี เกรงว่าลูกสะใภ้ที่ไม่รู้หนักเบาผู้นี้จะดูวาม เหล่าไท่จิวินจึงชิงเอ่ยปากเสียก่อน

"ทำให้เหล่าไท่จิวินเป็นห่วงแล้ว ลูกสะใภ้ได้ยินว่าจวินเออร์เป็นลมอยู่ในศาลบรรพชน รู้สึกไม่วางใจจึงรีบมาดู จวินเออร์เป็นอย่างไรบ้าง เจ้าคะ" นายหญิงใหญ่พูดกลางให้เป้าจู่ประคองไปนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียง

เห็นลูกชายที่ไม่ได้สติ หัวใจก็เจ็บปวดนัก นางยื่นมือไปแตะหน้าผากที่ร้อนผ่าวของเขา ครั้นเห็นแขนขาทั้งสี่ของเขาแข็งทื่อและกระตุกเป็นพั๊ๆ ทำทางไม่เหมือนกับเป็นลมเพราะคุกเข่านานเกินไป นางก็ตกใจ น้ำตาพรั่งพรูออกมา ไหนเลยจะจำเรื่องที่หลี่เมิ่งซีไร้มารยาทได้อีก

"ลูกแม่! ใจนอยุ่ตีๆ จึงกลายเป็นเช่นนี้ไปได้เล่า ข้าอาอุสึลิบกว่าแล้ว มีลูกออกตัญญูอย่างเจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น เจ้ายังทำให้แม่เป็นกังวลถึงเพียงนี้อีกหรือ หากเจ้าเป็นอะไรไปจะให้ข้าพึ่งพาใครได้..."

นายหญิงใหญ่ร้องไห้พาลางมองนายท่านใหญ่อย่างขุ่นเคือง นายท่านใหญ่ฟังคำพูดนี้แล้วโบหน้าก็ขีดเผือดไปเช่นกัน เขาลอบตำหนิตนเองว่าสะเพร่า เมื่อวานลืมไปว่ามีมือของลูกชายมีแผลอยู่ ไม่ทันได้ทำแผลก็ลงโทษให้เขาไปคุกเขาแล้ว

"ลูกสะใภ้อย่าเสียใจนักเลย จ๊ว็นเออร์แค่มิแผลที่มือเท่านั้น เมื่อครูชีเออร์จัดการให้แล้ว ทั้งยังกินยาแล้วด้วย ตอนนี่จ๊ว็นเออร์เริ่มมีเหงื่อออกมาแล้ว คิดว่าคงไม่เป็นไรแล้วละ ช่วงนี้ลูกสะใภ้ร่างกายไม่แข็งแรงอย่าได้เห็น้อยใจเช่นนี้อีกเลย"

ได้ยินเหล่าไท่จ๊ว็นพูดถึงหลี่เมิ่งชี นายหญิงใหญ่ก็หันไปมองลูกสะใภ้ และเห็นสายตาท่านางมองมาพอดี ครั้นเห็นสีหน้าเรียบเฉยของหลี่เมิ่งชีแล้ว หันไปมองจางชิวที่ร้องไห้จนตาบวมแดง ตนก็อดโมโหในความเย็นชาไร้หัวใจของนางไม่ได้ จ๊ว็นเออร์เป็นเช่นนี้เพราะนาง ทว่านางกลับทำตัวราวกับเป็นคนนอก ไม่เป็นห่วงสามิเลยแม้แต่น้อย คิดถึงความไร้มารยาทของนางเมื่อครู่นี้แล้ว ฟันก็ขบกันจนดังกึกๆ จ้องหลี่เมิ่งชีด้วยความขุ่นเคือง แต่กลับพูดอะไรไม่ออก

เวลานี้เองสาวใช้คนหนึ่งก็เข้ามารายงาน "เรียนเหล่าไท่จ๊ว็น นายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่ สะใภ้ร้อง ยาต้มเสร็จแล้ว จะประคบบขาให้คุณชายรองตอนนี้เลยหรือไม่เจ้าคะ"

"ยา? ประคบบขา?" เหล่าไท่จ๊ว็นทวนคำพูดอย่างงุนงง

หงจุเห็นเหล่าไท่จ๊ว็นถามจึงรีบก้าวขึ้นมาตอบ "เรียนเหล่าไท่จ๊ว็น เป็นคำสั่งของสะใภ้ร้องเจ้าคะ บอกว่าคุณชายรองคุกเข่าอยู่ในศาลบรรพชนหนึ่งวันหนึ่งคืน ไอเย็นแทรกเข้าสู่ขาแล้ว หากไม่รีบขับออกมา

จะทิ้งโรคเรื้อรังไว้ได้ วันหน้าเมื่อเจออากาศขึ้นหรือฝนตกก็จะปวดขา จึงสั่งให้บ่าวต้มยาเพื่อประคบขาให้คุณชายรองเจ้าค่ะ"

ฟังหญิงจู้ธิบายแล้ว ทุกคนต่างมองหลี่เมิ่งซี เหล่าไท่จวินถามอย่าง ไม่เข้าใจ "เรื่องนี้ข้าเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก ซีเออร์รู้เรื่องพวกนี้ได้อย่างไร มีตัวยาอะไรบ้าง แล้วใช้ได้ผลแน่หรือ"

หลี่เมิ่งซีเห็นนายหญิงใหญ่ไม่หาเรื่องตน นางจึงรู้สึกผิดหวัง ครั้นได้ยินเหล่าไท่จวินถามจึงบังเกิดความคิดและตอบว่า "เรียนเหล่าไท่จวิน เมิ่งซีแต่งเข้าคฤหาสน์สกุลเขียว เนื่องจากอายุน้อยไม่รู้ความมักทำผิดกฎ ธรรมเนียมของสกุลอยู่บ่อยๆ ทำให้นายหญิงใหญ่โมโหและถูกลงโทษ ให้คุกเข่า นานวันเข้าพออากาศขึ้นจะปวดขา จึงสั่งให้จื่อชิวไปซื้อยาที่ ร้านยาอู่ซุน หลงจู้ร้านยาอู่ซุนเป็นคนจิตใจดี มอบตำรับยาให้จื่อชิวและ บอกว่าให้ใช้ยานี้ประคบขา สามารถรักษาอาการปวดได้เป็นปกติทั้ง เมิ่งซี ใช้หลายครั้งแล้วได้ผลดีจริงๆ จึงจดจำไว้ วันนี้เห็นคุณชายรองถูกลงโทษ จึงคิดถึงตำรับยานี้ขึ้นมา เมื่อครู่มีวแต่ห่วงแผลที่มือของคุณชายรอง จึงลี้มรายงานเหล่าไท่จวินเรื่องนี้ไป ขอเหล่าไท่จวินโปรดอภัยด้วย นี่เป็น ตำรับยาที่ให้เอาไปต้มเมื่อครู่นี้ เจริญเหล่าไท่จวินตรวจดู ใช้ได้หรือไม่ต้อง ขอให้เหล่าไท่จวินเป็นผู้วินิจฉัยด้วยเจ้าค่ะ" หลี่เมิ่งซีพูดจบก็รับตำรับยา จากมือจื่อชยามาส่งให้

ที่ฮว่าเข้ามารับไปและส่งให้เหล่าไท่จวิน

บรรยาภาศหนักอึ้งในห้องถูกคำพูดไม่กี่คำของหลี่เมิ่งซีกัดदनจน ตึงเครียด ชวนให้คนหายใจไม่ออกยิ่งนัก พวกข้ารับใช้ต่างกลั่นหายใจ เป่าจุกบี้อะเยี่ยวตัวสั้นอย่างห้ามไม่อยู่ สะใภ้ภรรยาผู้นี้ไปกินดีมีมาหรือไร

ถึงกับกล้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับนายหญิงใหญ่อย่างโจ่งแจ้งเช่นนี้ นางคิดจริงๆ หรือว่าคุณชายรอรักใคร่นางแล้ว ในคฤหาสน์นี้จะไม่มีการกล้าแตะต้องนาง

ใบหน้าของนายหญิงใหญ่ที่เดิมที่ขาวซีดบัดนี้ยิ่งไม่หลงเหลือเลือดฝาด เรื่องพวกนี้นางทำลับหลังคนอื่น แต่กลับถูกหลิเม็งซี่เปิดโปงด้วยท่าที่เหมือนไม่ตั้งใจ นางหันไปมองนายท่านใหญ่อย่างร้อนตัว เห็นเขากำลังมองนางด้วยสีหน้าตำหนิก็ดรู้สึกหวั่นใจไม่ได้ กลืนคำพูดที่จะตำหนิหลิเม็งซี่กลับลงไปทันที ตำหนิหลิเม็งซี่ตอนนี้ยิ่งจะทำให้นายท่านใหญ่คิดว่านางเขินอายจนกลายเป็นโกรธ ทำให้หมดใจต่อนางไป ชีวิตในคฤหาสน์ตลอดหลายปีมานี้ทำให้นางตระหนักรู้ว่าสตรีหาสูญเสียวรรคารักใคร่จากสามีไป ชีวิตที่เหลือย่อมอ้างว้างเกินบรรยาย

นายท่านใหญ่ฟังคำพูดหลิเม็งซี่แล้วก็ตกใจเช่นกัน นางแต่งเข้าสกุลมาสองปี ปرنนินบัตติพ่อแม่สามีทุกเช้าเย็นไม่ขาด กิริยาท่าทางสง่างาม รู้กาลเทศะ เขาเห็นทุกอย่างกับตาตนเอง แล้วหลิเม็งซี่จะทำผิดกฎธรรมเนียมบ่อยๆ จนถูกลงโทษได้อย่างไร ครั้นคิดว่าจางซื่อก็บ่นให้ฟังอยู่บ่อยๆ ว่าถูกรังแกลับหลัง เขาจึงอดไม่ได้ที่จะรู้สึกหมดใจกับนายหญิงใหญ่

ความรู้สึกละอายที่มีต่อนายหญิงใหญ่เพราะตนเองรักใคร่และตามใจจางซื่อหายไปไม่มีเหลือ นายท่านใหญ่มองนางด้วยสายตาดำหนิเห็นนางหลบสายตาเขาก็ยิ่งแน่ใจว่าคำพูดของหลิเม็งซี่เมื่อครู่นี้จริงแท้แน่นอน แต่อย่างไรก็เป็นภรรยาของตน ทั้งยังเป็นนายหญิงใหญ่ของบ้านย่อมมีอภินิหารหน้านางต่อหน้าผู้อื่น เขาได้แต่นั่งหน้าบึ้งอยู่ตรงนั้นและยกขาขึ้นจิบ

เหล่าไท่จวินฟังคำพูดนี้แล้วยิ่งตระหนก นางเคยได้ยินมาว่า นายหญิงใหญ่กลั่นแกล้งหลี่เมิ่งซีลับหลัง แต่คิดไม่ถึงว่าจะร้ายแรงถึงเพียงนี้ สองปีมานี้หลี่เมิ่งซีไม่เคยพูดถึงเลยสักคำ เดิมที่ยังขุนเคื่องที่นางไว้มารยาท บัดนี้กลับบังเกิดความละอายเสียมากกว่า

เห็นลูกชายกับลูกสะใภ้ต่างไม่พูดอะไร เหล่าไท่จวินเองก็รู้ว่าตอนนี้มิใช่เวลาหาความกับเรื่องนี้ อย่างน้อยก็ไม่อาจหักหน้าลูกสะใภ้ต่อหน้าข้ารับใช้ได้ เหลือบมองตำรับยาในมือและเอ่ยว่า "ในเมื่อซีเออร์บอกว่ ตำรับยานี้มีประโยชน์ ลองประคบให้จวินเออร์ดูก็แล้วกัน"

ได้ยินเหล่าไท่จวินเอ่ยปาก ข้ารับใช้ต่างพรวนลมหายใจยาวออกมา หงุดหงิดเรียกที่หน้าประตู บ่าวหญิงสูงวัยสองคนก็ยกถังน้ำที่มีไอร้อนอบอวลเดินเข้ามา พวกจางซีวี่รีบหลีกเลี่ยงให้

เห็นหญิงมอมมาที่ตน หลี่เมิ่งซีลังเลครู่หนึ่งก่อนจะเดินซ้ำๆ ไปที่หน้าเตียง เลิกผ้าห่มของเซียวจวินและม้วนซากางเกงเขาขึ้น พอเห็นขาของเขาแล้ว หลี่เมิ่งซีที่สุขุมมาตลอดก็ยิ่งสุดหัวใจด้วยความตระหนก น่องทั้งสองข้างของเซียวจวินบวมมาก หนากว่าต้นขาเสียอีก ผิวถูกขยายจนตึง หัวเข่าทั้งสองข้างเป็นรอยช้ำเขียว

นายหญิงใหญ่เหลือบมองแวบหนึ่งแล้วร้องว่า "ลูกแม่" นางพูดอะไรไม่ออกอีก น้ำตาร่วงดุจสายฝน จางซีวี่ที่ยืนอยู่ด้านข้างปาดน้ำตาเช่นกัน แม้แต่เหล่าไท่จวินยังอดหลังน้ำตาไม่ได้

นายท่านใหญ่เห็นแล้วก็ตีหน้าบึ้งตึง กล้ามเนื้อที่แก้มกระตุกไม่หยุด หลี่เมิ่งซียื่นมือไปปรับผ้าร้อนที่บ่าวหญิงสูงวัยส่งให้ ประคบลงบนหัวเข่าเซียวจวินเบาๆ

ระหว่างนั้นสาวใช้ก็เข้ามารายงานว่าหมอมารถึงแล้ว

เหล่าไท่จวินรีบบอกให้ทุกคนหลบไป เหลือไว้เพียงนางกับนายท่านใหญ่ เหล่าไท่จวินให้ชื่อฮว่าประคองลุกขึ้น นางสละพื้นที่ข้างเตียงและไปนั่งลงข้างโต๊ะแทน จากนั้นค่อยส่งสัญญาณให้เชิญหมอเข้ามา

เพียงครู่เดียวบ่าวหญิงสูงวัยคนหนึ่งเดินนำหมอเข้ามา ทักทายไม่กี่คำก็เชิญนั่งและยกน้ำชา หมอนั่งลงเรียบร้อยแล้ว ฟังนายท่านใหญ่เล่าถึงอาการของคุณชายรองคร่าวๆ ตรวจแผลและอาการอื่นๆ ของคุณชายรองอย่างละเอียด เสร็จแล้วจึงจับชีพจรให้ จับชีพจรเสร็จกำลังจะวางแขนของคุณชายรอง กลับถูกคุณชายรองคว้าไว้และพึมพำ "ซีเออร์อย่าไป ข้าตายก็ไม่ยอมปล่อยเจ้าไป..."

ได้ยินเช่นนี้หลายคนในห้องต่างตกใจ นายท่านใหญ่ลุกพรวดขึ้นมา เดินไปข้างเตียงมองอย่างละเอียด เชี่ยวจวินยังคงหลับตาไม่พริ้ม ที่แท้เป็นเพราะมีไข้สูงจนพ้อไปนี่เอง

หมอกำลังกัดฟันออกแรงดึงแขนของตนเองออก เขายื้อจุดจนหน้าแดงหูแดง เห็นนายท่านใหญ่เข้ามาก็มองเขาด้วยสีหน้าประหลาด

ยามนี้นายท่านใหญ่รู้สึกสองหูร้อนผ่าว เขาตบตัวเชี่ยวจวินเบาๆ และปลอบโยนเสียงค่อยๆ "จวินเออร์ปล่อยมือเถอะ ซีเออร์ไม่ไปไหนหรอก ซีเออร์แค้ไปเอายามาให้เจ้าเท่านั้น"

นานครู่ใหญ่กว่าเชี่ยวจวินจะค่อยๆ คลายมือ พอพ้นจากเชี่ยวจวินมาได้ หมอก็ออกแรงสะบัดแขน เห็นข้อมือหมอที่ถูกบีบจนแดงแล้ว นายท่านใหญ่ปล้นรู้สึกผิดเล็กน้อย เขากลับไปนั่งที่และสบตากับเหล่าไท่จวิน ทั้งสองต่างก็ส่ายศีรษะ

คิดว่าหมอลงกั้วเช่นกัน พอลุกขึ้นได้ก็ยืนห่างจากเตียงไปเสียไกล
ไม่ยอมนั่งลงอีก

หงจูเห็นเช่นนั้นก็รีบยกเก้าอี้เข้ามาให้ หมอลงกั้วนั่งลงอีกครั้ง แล้วพูด
ถึงอาการของคุณชายรองกับเหล่าไท่จวินและนายท่านใหญ่ เป็นเพราะ
เกิดแผลแล้วไม่จัดการในทันทีจึงมีอาการอักเสบ ทำให้เป็นไข้ นอกจากนี้
ยังเอื่อยชมอย่างถูกจังหวะ บอกว่าโชคดีที่คฤหาสน์สกุลเซียวช่วยเหลือได้
ทันเวลาที่ หาไม่แล้วคุณชายรองเป็นไข้สูงนานขนาดนี้ ผลที่ตามมาคงยาก
จะคาดเดา ทั้งยังเล่าว่าเขาเคยตรวจรักษาคนไข้อยู่รายหนึ่ง เป็นไข้อยู่
สองวัน สุดท้ายแม้โรคจะหายดีแล้ว แต่กลับกลายเป็นคนปัญญาอ่อน...

ฟังคำพูดของหมอลงกั้วแล้ว เหล่าไท่จวินและนายท่านใหญ่ก็อดนึก
หวาดกลัวภายหลังไม่ได้ แอบขอบคุณหลี่เมิ่งซีในใจ โดยเฉพาะเหล่าไท่จวิน
ยามนี้ก็ยิ่งเชื่อว่าหลี่เมิ่งซีเป็นผู้อุปถัมภ์ ตรีบาบไตที่มีนางอยู่ เซียวจวินต้อง
ปลอดภัยแน่ ลอบคิดในใจว่าทำอย่างไรถึงจะเก็บนางไว้ในคฤหาสน์
สกุลเซียวต่อไปได้หลังจากหย่านางแล้ว

หมอลงกั้วยาและพูดถึงข้อควรระวัง รับประทานครั้งแล้วครั้งเล่าว่า
คุณชายรองร่างกายแข็งแรง ครั้งนี้เป็นแผลเล็กน้อยเท่านั้น พักผ่อน
แปดวันสิบวันจะต้องหายดีแน่นอน

ได้ยินหมอลงกั้วพูดเช่นนั้น เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ต่างผงกศีรษะ
อย่างวางใจ

เห็นเหล่าไท่จวินผงกศีรษะ หมอลงกั้วก็เอ่ยคำพูดมงคลทำนองว่า
เหล่าไท่จวินเปี่ยมด้วยบุญบารมี จากนั้นจึงลุกขึ้นขอตัว

เพิ่งจะลุกขึ้น เหล่าไท่จวินก็นึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ นางเอ่ยว่า

"ข้าก่อนท่านหมอม ข้ามีตำรับยาอยู่ ต้มน้ำและใช้ประคบขาให้จวินเออร์ เห็นว่าช่วยขจัดไอเย็นได้ ท่านหมอมช่วยดูให้ทีว่ามีผลเสียอะไรหรือไม่"

หมอรับตำรับยามาจากชื่อฮว่า เหลือบมองแวบหนึ่งก่อนจะเผย สีหน้าประหลาดใจ เขาหมุนตัวกลับไปนั่งลงและพิจารณาอย่างละเอียด นึกนานจึงได้ยินหมอเอ่ยว่า "ตำรับยาดี... ตำรับยาดี ข้าเป็นหมอมาหลายปี ตรวจรักษาคนไข้ที่ถูกลมหนาวสมัยวัยเยาว์จนปวดขาเวลาแก่ตัวมา มาก ขบคิดอยู่หลายปีก็ยังไม่ได้ตำรับยาที่ดีเช่นนี้ ได้แต่สั่งยาบรรเทาอาการ ปวดให้ แต่กลับมีอาการรักษาอาการที่ต้นตอ คิดไม่ถึงว่าวันนี้จะได้เห็น ตำรับยาที่ดีเช่นนี้ สวรรค์เมตตาข้าจริงๆ ไม่ทราบว่าจะเหล่าไท่จวินกับ นายท่านใหญ่ได้ตำรับยานี้มาจากที่ใด มอบให้ผู้น้อยได้หรือไม่ ชีวิตนี้ ผู้น้อยจะซาบซึ้งใจไม่สิ้นสุด"

เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ฟังคำพูดหมอแล้วก็ประหลาดใจยิ่งนัก ต่างไม่เข้าใจว่าร้านยาที่ฮึงยโสถึงเพียงนั้น แม้แต่ยามที่นายท่านใหญ่ กับคุณชายรองไปยังไม่ต้อนรับ แล้วจะมอบตำรับยาล้ำค่าเช่นนี้ให้จิวชิว ง่าย ๆ ได้อย่างไร ทั้งสองจงใจและส่ายหน้าให้กัน

เห็นหมอจ้องมองพวกตนอย่างกระตือรือร้น เหล่าไท่จวินจึงตอบว่า "ท่านหมอไม่รู้อะไร นี่เป็นตำรับยาที่หลงจู้หลี่ร้านยาฮึงยโสมอบให้สาวใช้ คนหนึ่ง ได้ยินท่านหมอบอกว่าเป็นตำรับยาดีที่หายาก ช่างน่าละอาย ยิ่งนัก"

"มิน่าเล่า ตำรับยาดีขนาดนี้ เห็นทีคงมีแต่เขียนปรุงยาเท่านั้นที่เขียน ออกมาได้ ทั้งยังมอบให้กับสาวใช้คนหนึ่ง สมกับที่ผู้คนเล่าลือกันบน ท้องถนนจริงๆ ร้านยาฮึงยโสไม่เคยหาผู้สูงศักดิ์ แต่ยินดีเปิดเปาความทุกข์

ให้ชาวบ้าน เขียนปรุขยาผู้นี้หลักแหล่งไม่แน่นอน น้อยคนที่จะได้พบเขา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะได้รับตำรับยาจากเขาเลย เห็นที่สาวใช้ผู้นี้จะเป็นบุคคลที่มีวาสนาคณหนึ่ง!"

ฟังวาจาทอดถอนใจของหมอแล้ว เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ ยิ่งแปลกใจกว่าเดิม จะเรียกตัวจื่อชิวเข้ามาสอบถามทันที ชื่อสาวที่อยู่ด้านข้างจึงเอ่ยเตือนว่าจื่อชิวถูกสะใภ้รองไล่ออกจากคฤหาสน์ไปแล้ว

เหล่าไท่จวินฟังแล้วก็อดสงสัยไม่ได้ หลี่เมิ่งซีเป็นคนให้ความสำคัญกับมิตรและคุณธรรม จู่ๆ จะไล่บ่าวที่จงรักภักดีอย่างจื่อชิวออกจากคฤหาสน์ได้อย่างไร ทันใดนั้นเหล่าไท่จวินก็เกิดความรู้สึกไม่สบายใจอย่างรุนแรงขึ้น นางมักู้สึกราวกับตนพลาดอะไรบางอย่างไป เหมือนลอยไปชั่วขณะหนึ่ง

หมอเห็นเหล่าไท่จวินใจลอย เขาจึงเอ่ยคำพูดด้วยความเกรงใจอีกสองคำและลุกขึ้นขอตัว

ส่งหมอลลับไปแล้ว กำชับหญิงให้ดูแลคุณชายรองให้ดี เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ก็เข้าไปในห้องโถง นายหญิงใหญ่และคนอื่นๆ รออยู่ที่นั่นแล้ว ทุกคนเข้ามาคารวะและนั่งลงอีกครั้ง เหล่าไท่จวินเล่าสิ่งที่หมอพูดให้ฟังอย่างง่าย ๆ สุดท้ายจึงพูดกับหลี่เมิ่งซี "ซีเออร์ ช่วงนี้เจ้าพักอยู่ที่นี้อย่างสบายใจก่อนเถอะ ทุกเรื่องรอให้จวินเออร์ฟื้นขึ้นมาก่อนค่อยหารือกัน ถึงเวลานั้นข้าต้องให้คำชี้แจงกับเจ้าแน่ ซีเออร์ต้องจำไว้ว่า ตราบใดที่จวินเออร์ยังไม่เขียนหนังสือหย่าให้เจ้า เจ้าก็ยังเป็นสะใภ้สกุลเซี่ยว ควรเคร่งครัดในจรรยาสตรี เคารพภักฏธรรมเนียม สองวันนี้ปรนนิบัติจวินเออร์ให้ดี จวินเออร์คุกเข่ามาหนึ่งวันหนึ่งคืนคงลำบาก

ไม่น้อย เกรงว่าจะเป็นที่ซีเออร์ว่าไว้ ขาทั้งสองข้างของจวินเออร์ได้รับ
ไอเย็น สองวันนี้ซีเออร์ต้มยาตามตำรับยานั้นประคบขาให้จวินเออร์แล้วกัน
จะได้ไม่ทิ้งโรคเรื้อรังไว้"

นายหญิงใหญ่กับจางซิวได้ยืนยันว่าเหล่าไท่จวินยังยอมรับว่าหลี่เมิ่งซี
เป็นสะใภ้สกุลเซียวต่างก็ลอบตระหนกในใจ หลี่เมิ่งซีสร้างความวุ่นวาย
ให้สกุลเซียวถึงเพียงนี้แล้ว ไฉนจึงไม่หย่านางอีก!

กำลังจะเอ่ยปากก็เหลือบไปเห็นสายตาเย็นชาเฉียบขาดของ
นายท่านใหญ่เข้าพอดี นายหญิงใหญ่รีบหุบปากและก้มหน้า

แผนการขวยโอกาสออกจากคฤหาสน์ตอนเชียวจวินไม่ได้สติของ
หลี่เมิ่งซีถูกทำลายลงตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่ม เห็นทุกคนไม่พูดอะไร เอาแต่มอง
มาที่ตน หลี่เมิ่งซีจึงรู้ว่ามิอาจแก้ไขอะไรได้อีก เรื่องจะออกจากคฤหาสน์
คงทำได้แค่ออให้เชียวจวินฟื้นขึ้นมาเท่านั้น ประเมินสถานการณ์แล้วจึง
เอ่ยว่า "สองวันนี้เมิ่งซีจะดูแลคุณชายรองอย่างเอาใจใส่ เหล่าไท่จวินโปรด
วางใจเถอะเจ้าค่ะ"

เหล่าไท่จวินเห็นว่าตนพูดถึงขั้นนี้แล้ว ทว่าหลี่เมิ่งซียังดื้อดึงไม่ยอม
แทนตัวว่า 'หลานสะใภ้' ไม่มีคำพูดแสดงความเคารพเห็นว่า 'นอมรับคำสั่ง'
ในใจจึงรู้สึกโมโหเล็กน้อย แต่แล้วก็คิดว่านางยังมีประโยชน์ต่อสกุลเซียว
อยู่บ้างจึงไม่ตำหนินางอีก หันกลับไปลอบโยนนายหญิงใหญ่อีกครู่หนึ่ง
บอกอีกฝ่ายว่าอย่ากังวลเกินไปนัก พักผ่อนอยู่ในเรือนหยั่งหินให้ดี สุดท้าย
ก็ระบายโทสะที่มีต่อหลี่เมิ่งซีไปที่อื่นเหียงทั้งหลายของเชียวจวิน แม้แต่
สาวใช้กับบ่าวหญิงสูงวัยทั้งหลายก็โดนตำหนิไปด้วย สั่งพวกนางให้
ปรนนิบัติดูแลเชียวจวินให้ดี อย่าได้ลืมกฎธรรมเนียม จากนั้นจึงให้ทุกคน

แยกย้ายกันไป

เชื่อว่าวันหมดสติไปอีกหนึ่งวันก็ยังไม่ฟื้น อี๋เหนียงทั้งหลายมาปรนนิบัติแต่เช้า หลี่เมิ่งซีเห็นชู่ยออี๋เหนียงกับจางอี๋เหนียงร้องให้พุ่มพวยอยู่ด้านข้าง เห็นแล้วชวนกลุ่มใจจึงไล่พวกนางออกไปโดยไม่สนใจสีหน้าโกรธแค้นของทั้งสอง เหลือไว้เพียงหวังอี๋เหนียงกับหงอวี๋เท่านั้น

เห็นสะใภ้ร้องฝังเข็มรอบหัวเข่าของคุณชายรอง หวังอี๋เหนียงจึงถามด้วยความฉงน "สะใภ้ร้อง ทำเช่นนี้ได้ผลแน่หรือเจ้าคะ"

"หลายวันก่อนข้าอ่านมาจากตำรา น่าจะได้ผลอยู่บ้าง"

"สะใภ้ร้อง..."

หลี่เมิ่งซีรออยู่นานไม่เห็นหวังอี๋เหนียงพูดต่อ เหยหน้ามองนางก็เห็นหวังอี๋เหนียงมองตนอย่างลังเล จึงรู้ว่านางมีเรื่องจะพูด กวาดตามองในห้องเห็นหงอวี๋ หงจุ หงซิงยืนอยู่ด้านข้าง หลี่เมิ่งซีจึงพูดกับหงอวี๋ "หงอวี๋ที่นี่ไม่ต้องการคนมากมายถึงเพียงนี้ เจ้ากลับไปพักผ่อนเถอะ!"

หงอวี๋รับคำพลางเหลือบมองหงจุ หงซิงที่อยู่ข้างกาย ก่อนจะเดินออกไปอย่างเศร้าหมอง

นาง หงจุ หงซิง ยังมีนางซ่านที่ยั่วยวนคุณชายรองจนถูกไล่ออกจากคฤหาสน์ไป ตลอดจนเซี่ยวชงย่า เซี่ยวเหิงติดตามคุณชายรองมาตั้งแต่เล็ก ทุกคนสนิทสนมกันเป็นที่สุด ตอนนั้นพูดคุยเสียงดังกันทุกวัน มีความสุขมากจริงๆ คุณชายรองเองก็ยิ้มแยมกับพวกนาง แม้พวกนางจะรังแกคนของเรือนอื่น คุณชายรองก็ยังปกป้องพวกนาง แต่ตอนนี้คนเหล่านี้กับนางราวกับมีเส้นแบ่งที่มองไม่เห็น ทำให้นางรู้สึกอ้างว้างเป็นพิเศษ

สองปีก่อนตอนถูกรับเป็นสาวใช้ห้องข้างและมีเรือนเป็นของตนเอง ในที่สุดก็ได้อยู่กับผู้ที่เป็นเหมือนเทพเจ้าในใจนาง ได้อยู่เหนือกว่าหงจู ตอนนั้นหงอวีรู้สึกว่าการที่โลกทั้งใบสว่างไสว ทว่าวันเวลาหลังจากนั้นทำให้นางเข้าใจว่านางไม่ได้เหนือกว่าหงจูแต่อย่างใด นางกลายเป็นคนตายที่ยังมีชีวิตอยู่ ด้านข่าวของเครื่องใช้คุณชายรองไม่เคยไม่ดูแลนาง ทั้งยังไม่เคยซักสีหน้ากับนางต่อหน้าบ่าว ยิ่งไม่เคยให้นางไปทำสิ่งที่บ่าวควรทำ แต่กลับไม่ให้นางปรนนิบัติใกล้ชิดอีกต่อไป ทั้งไม่เหลือบแลนางอีก ยิ่งไม่เคยเป็นฝ่ายพูดคุยกับนางสักคำ

เห็นหงจูยังคงยุ่งวุ่นทุกวัน ยามอยู่ต่อหน้าสาวใช้พูดหนึ่งไม่เป็นสองนางเสียใจภายหลังจริงๆ อยากย้อนกลับไปในอดีต อยากเป็นเพียงสาวใช้ที่มีความสุข หงอวีเดินออกจากห้องมาด้วยความหนักใจ ไม่ทันระวังธรณีประตูข้างล่างจึงสะดุดและถูกเชียวซยาที่ถูกสั่งให้ยืนรออยู่ข้างนอกประคองไว้พอดี

เห็นสีหน้าหม่นหมองของหงอวีแล้ว เชียวซยาพลันร่างกายแข็งที่อร่องเรียกโดยไม่รู้ตัว "อวีเออร์..."

หงอวียืนอย่างมั่นคง มองเชียวซยาที่เติบโตด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก ช่วงขณะนั้นก็รู้สึกแสบจุก หัวใจว่าวุ่น นางย่อกายให้เขาและก้าวเดินออกไปด้วยฝีเท้าที่สับสน

หงอวีออกไปแล้ว หัวใจเหินยงจึงหาเรื่องใช้งานหงจูกับหงชิงเพื่อกันพวกนางออกไป

เห็นหลี่เมิ่งซีรับผ้าที่มีไอร้อนจากจ้อชยานำมาเปลี่ยนกับผ้าที่เย็นแล้วบนขาเชียวจวินอย่างระมัดระวัง เอาแต่ทำงานของตนโดยไม่พูดอะไร

ไม่มีที่ท่าว่าจะเคยปากขึ้นมาก่อน หวังอีเห็นยงจึงอดพูดไม่ได้ "ความรู้สึกที่คุณชายรอมมีต่อสะใภ้รอมอยู่เต็มตา ตามหลักแล้วคำพูดนี้ไม่ควรพูด..."

หวังอีเห็นยงพูดถึงตรงนี้ก็หยุดและมองหลี่เมิ่งซี เห็นอีกฝ่ายยังคงทำงานในมืออย่างไม่เร็วไม่ช้า ทั้งไม่เงยหน้า ยิ่งไม่มีที่ท่าว่าจะพูดอะไร นางจึงพูดต่อว่า "สะใภ้รอมเป็นคนจิตใจดี สองปีมานี้หนูเห็นมาตลอด จึงหวังว่าท่านกับคุณชายรอมจะลงเอยกันด้วยดี ช่วงก่อนหน้านั้นเห็นคุณชายรอมตามใจท่านทุกอย่าง อนุก็ดีใจแทน เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าสะใภ้รอมจะเป็น...เป็น...อนุเกรงว่าต่อไปให้คุณชายรอมรักใคร่ท่านเพียงใดก็ขัดเหล่าไท่จวินไม่ได้ยุติ ฉะนั้นสะใภ้รอมควรรีบตัดสินใจเถอะเจ้าค่ะ"

หลี่เมิ่งซีเงยหน้าในที่สุด นางมองหวังอีเห็นยง

หวังอีเห็นยงพูดต่อ "อนุเข้าคฤหาสน์มาก่อนสะใภ้รอมย่อมรู้จะโรมากกว่า สะใภ้รอมอาจไม่รู้ว่ามีฐานะเป็นหนุ่มนายท่านใหญ่กับจางอี่ไท่เป็นเพื่อนเล่นวัยเยาว์ที่รักกันมาแต่เด็ก ภายหลังเพราะคำสอนของบรรพบุรุษ จางอี่ไท่จึงไม่อาจเป็นภรรยาเอกได้ นายท่านใหญ่เคยอาละวาดจะเป็นจะตายมาก่อน ได้ยินว่ายังมีหนีออกจากคฤหาสน์ไปนานถึงครึ่งปี ถูกเหล่าไท่จวินตัดความช่วยเหลือด้านการเงิน สุดท้ายจึงซมซานกลับมา ยอมทำตามคำสั่งของเหล่าไท่จวินด้วยการแต่งงานหญิงใหญ่ จางอี่ไท่ทั้งที่มีชาติสกุลและภูมิหลังเช่นนั้น แต่เพื่อให้ได้อยู่กับนายท่านใหญ่แล้ว ถึงกับต้องลดศักดิ์ศรีของตนเองมาเป็นอนุเกรงว่าด้วยภูมิหลังของสะใภ้รอม คงยังมีโอกาสเอาชนะคำสอนของบรรพบุรุษได้"

หวังอีเห็นยงเกรงว่าหลี่เมิ่งซีจะหลงเชื่อคำพูดของเหล่าไท่จวิน

นึกว่าตนเองโชคดีไม่ถูกหย่าแล้ว แต่สุดท้ายอาจถูกเหล่าไท่จวินจู่โจมโดยตั้งตัวไม่ทันก็ได้ นางจึงเตือนด้วยความหวังดี ทั้งยังเล่าถึงอดีตของนายท่านใหญ่ นางเอาแต่เล่าโดยไม่ทันสังเกตว่าตอนที่หลี่เมิ่งซีได้ยินนางบอกว่าจางอี้ไท่เป็นเพื่อนเล่นวัยเยาว์ของนายท่านใหญ่ มือที่กำลังถอนเข็มก็สั้นไปครู่หนึ่ง

เรื่องนี้ทำให้หลี่เมิ่งซีคิดถึงเหตุการณ์ที่เสียชีวิตวันถูกวางยาพิษเมื่อสองปีก่อน นางแน่ใจนานแล้วว่าเป็นฝีมือของจางอี้ไท่ แต่เพราะนางไม่เคยคิดว่าตนเองเป็นคนสกุลเขียว ดังนั้นสองปีมานี้จึงไม่คิดจะเรียกร้องความเป็นธรรมให้เสียชีวิตไว้มาก่อน จางอี้ไท่ก็ระแวงระวังนาง ทั้งสองปะทะกันทั้งสองหน้าและลับหลังหลายครั้ง จนกระทั่งจางอี้ไท่หวาดกลัวถึงได้เลิกกันไป

บัดนี้ได้ยินว่านางเป็นเพื่อนเล่นวัยเยาว์ของนายท่านใหญ่ มองสองคนที่เคยรักกันจะเป็นจะตายในอดีต คิดถึงความรักของพวกเขาที่ขอเพียงได้ครองคู่ก็ไม่สนใจฐานะใด แต่สุดท้ายกลับถูกวันเวลาที่ไม่ปรานี และชีวิตในคุกหาสน์หลังใหญ่อันโหดร้ายกลืนกินจนจิตใจบิดเบี้ยว สุดท้ายถึงขั้นปองร้ายลูกของคนที่ตนรักด้วยมือตนเอง! ทำให้หลี่เมิ่งซีอดรู้สึกเสียดใจไม่ได้

คุณหาสน์ของสกุลสูงศักดิ์เช่นนี้ สิ่งที่ไม่ควรมีมากที่สุดก็คือ 'รักแท้' นางเงยหน้ามองเขียวจวินที่ยังหมดสติอยู่ ทั้งที่รู้ดีว่านี่เป็นวาสนาที่ไม่พึงมี แต่เขาก็กลับมอบรักแท้ให้นาง หลี่เมิ่งซีใจลอยไปชั่วขณะ

"สะใภ้รอก..."

เสียงของหวังอี้เหนียงเหมือนลอยมาจากที่ไกลๆ ดึงความคิดอัน

ล่องลอยของหลิเม็งซีกดับคืนมา นางแอบขำเล็งมองหวังอีเหนียง
แวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายยังพูดไม่หยุดจึงตั้งสติอีกครั้ง นางถอนเข็มเงินออกมา
อย่างมั่นคงพลางฟังหวังอีเหนียงพูด

"...สะใภ้รอง อนุรู้ว่าปกติเหล่าไท่จวินเอ็นดูท่านมากที่สุด ตามหลัก
แล้วก็ไม่ควรพูดเช่นนี้ เพียงแต่อนุไม่อยากเห็นท่านลำบากจริงๆ อนุอยู่ใน
คฤหาสน์หลังนี้มานานกว่าท่าน บางเรื่องก็ปลงได้แล้ว สะใภ้รองท่าน
อย่าเห็นว่าปกติเหล่าไท่จวินเป็นคนเมตตาอารีเป็นอันขาด เวลาที่จัดการ
เรื่องใดขึ้นมาจริงๆ ไม่เคยเลอะเลือนแม้แต่น้อย ความเจ็บปวดของ
เหล่าไท่จวินนั้น ในคฤหาสน์สกุลเขียวแห่งนี้ไม่มีใครเทียบได้แล้ว"

หวังอีเหนียงพูดถึงตรงนี้ก็หยุดมองหลิเม็งซี เห็นอีกฝ่ายยังคงจดจ่อ
กับงานในมือเหมือนไม่เข้าใจความหมายของตนอย่างไรอย่างนั้น นาง
ถอนหายใจที่หนึ่ง สุดท่ายราวกับตัดสินใจครั้งใหญ่ได้ มองสะใภ้รองแล้ว
เอ่ยว่า "สะใภ้รองแต่งงานมาสองปีแล้ว อนุยังไม่เคยเห็นคนจากบ้านเดิม
ของท่านมาเยี่ยมเลยสักครั้ง คิดว่าสะใภ้รองอยู่บ้านเดิมคงไม่เป็นที่
ต้อนรับสักเท่าไร บิดากับพี่ชายของอนุเป็นขุนนางตำแหน่งเล็กๆ ในเชิงใจ
มารดาเป็นคนเมตตาอารีคนหนึ่ง หากสะใภ้รองเกิดเรื่อง อนุจะเขียนจดหมาย
ถึงมารดา พวกเขาต้องดูแลท่านได้แน่นอน เพียงแต่สะใภ้รองอย่าได้
รังเกียจที่บ้านมารดาของอนุตัดคัตคับแคบไปเลย"

คำพูดนี้ของหวังอีเหนียงจริงใจอย่างยิ่ง ตั้งแต่ครั้งก่อนที่หลิเม็งซี
ช่วยชีวิตลูกสาวทั้งสองของนางไว้ หวังอีเหนียงก็เอาใจใส่หลิเม็งซีมาตลอด
ช่วงที่อยู่ที่นี่หลิเม็งซีเองก็เห็นนางเป็นคนใกล้ชิด ไม่เคยเห็นนางเป็นบ่าว
มาก่อนและไม่เคยรังแกนางด้วย สองคนที่เดิมที่เป็นศัตรูหัวใจ เพราะ

หมดใจกับบุรุษผู้นั้นแล้วจึงก่อเกิดเป็นมิตรภาพระหว่างพี่น้องอันลึกซึ้ง
วันนี้เห็นหลี่เมิ่งซีลำบาก แม่หวังอี่เหนียงจะรู้ว่าทำเช่นนี้ไม่สอดคล้อง
กับธรรมเนียมมารยาท แต่นางรู้ว่าในยุคสมัยนี้หากสตรีคนหนึ่งขาด
ความรักใคร่จากบ้านสามีและบ้านเดิมของตนเองไป จุดจบจะอ้างว้าง
เพียงใด นางกลัวเหลือเกินว่าสะใภ้รองที่หยิ่งทะนงผู้นี้ เพื่อเอาชนะให้ได้
แล้ว สุดท้ายจะต้องหนาวตายอยู่บนถนน

แม้วันนั้นเหล่าไท่จวินจะประกาศต่อหน้าทุกคนว่าหลี่เมิ่งซียังคงเป็น
สะใภ้สกุลเซียว แต่นางมองเห็นความเจ็บปวดในดวงตาของเหล่าไท่จวิน
การหย่าสะใภ้รองเป็นเรื่องช้าเร็วเท่านั้น ไตร่ตรองอยู่สองคืนสุดท้ายก็มี
อาจต้านทานความกังวลต่อโชคชะตาในอนาคตของสะใภ้รองได้ นางจึง
ยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

คำพูดของหวังอี่เหนียง หากคนไม่ประสงค์มาได้ยินเข้าและแพร่
ไปถึงหน่วยหญิงใหญ่ ไม่รู้จะเกิดเรื่องวุ่นวายมากน้อยเพียงใด ฟังคำพูด
จริงใจเหล่านั้นแล้วหลี่เมิ่งซีอดรู้สึกแสบจุกไม่ได้ น้ำตาเกือบจะไหล
ออกมา นางสะกดความตื่นตันในใจ ฝืนตอบอย่างเป็นธรรมชาติ "คำพูด
บางอย่างพูดแล้วก็ถือว่าได้พูดแล้ว วันหน้าอย่าได้พูดถึงอีก หวังอี่เหนียง
เข้ามาในคฤหาสน์นานที่สุด ย่อมรู้ว่าคฤหาสน์หลังนี้มีกฎธรรมเนียม
มากมาย จะเกิดข้อผิดพลาดไม่ได้แม้แต่น้อย ต่อไปหวังอี่เหนียงปล่อยให้
คำพูดเหล่านี้บูดอยู่ในท้องเถอะ อย่าได้พูดออกมาอีกเลย"

หวังอี่เหนียงฟังแล้วก็รู้ว่าสะใภ้รองหวังดีต่อนาง ไม่อยากให้นาง
พลอยเดือดร้อนไปด้วย พอคิดว่าสะใภ้รองเองยังยากจะปกป้องตนเอง
แต่กลับคิดเผื่อนางก็รู้สึกแสบจุก น้ำตาร้อนผ่าวสองสายไหลออกมา

นางพูดเสียงสะอื้นเล็กน้อย "สะใภ้รอร..."

"ป้าขุนเออร์เจ็ดขวบแล้ว แม้ภาชิตว่าสตรีไร้ความสามารถเป็นคุณธรรมอย่างหนึ่ง แต่สกุลอย่างพวกเรา งานเย็บปักถักร้อยต้องเรียนรู้หนังสือตำราก็ต้องเรียนรู้ไว้บ้างถึงจะดี วันหน้าจะได้มีความสามารถในการตั้งตัว แต่งเข้าบ้านสามีก็จะไม่ถูกดูแคลน แต่ก่อนเข้าเป็นคนสอนนาง เห็นที่นางติดน้องสาวจึงตามใจไม่ส่งนางไปสำนักศึกษา วันหน้าหวังอี่เหนียงส่งนางไปเล่าเรียนที่สำนักศึกษาเถอะ ถึงอย่างไรย่อมดีกว่าเรียนอยู่กับข้า หากไม่ได้จริงๆ หวังอี่เหนียงค่อยขอร้องคุณชายรองให้หาอาจารย์หญิงกลับมาสอนหนังสือแม่นางทั้งสองก็ยังดี"

หลี่เมิ่งซีเห็นหวังอี่เหนียงจะพูดต่อจึงรีบเอ่ยปากขัดคำพูดนางพูดถึงเรื่องของบุตรสาวแล้ว นี่เป็นเรื่องเดียวที่นางหวังหากต้องออกจากคฤหาสน์ บุตรสาวทั้งสามของเซียวจวินสนิทสนมกับนาง โดยเฉพาะขุนเออร์กับเฟิงเออร์ ทั้งสองมักมาฟังนางเล่านิทานที่เรื้อนปึกตะวันออกเสมอ จากนั้นก็จะนอนอยู่บนเตียงของนาง ทำให้หลี่เมิ่งซีที่ยังไม่เคยเป็นแม่จริงๆ เต็มไปด้วยความอ่อนโยนในหัวใจ อยากพูดเรื่องนี้กับหวังอี่เหนียงนานแล้ว ตอนนี้เป็นโอกาสอันดีจึงพูดออกมา

หวังอี่เหนียงฟังแล้วก็ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับดวงตาพลางพูดว่า "สองวันนี้อนุภีก็ใคร่ครวญเรื่องนี้อยู่เช่นกันเจ้าคะ วันนี้ได้ยินสะใภ้รอรพูดถึง อนุจะจัดการตามที่ท่านบอกนะเจ้าคะ"

มองหวังอี่เหนียงที่เห็นตนเป็นเหมือนน้องสาวแท้ๆ ของตนเองแล้ว หลี่เมิ่งซีก็ถอนใจ "หวังอี่เหนียงอายุยังน้อย อย่าปล่อยให้ว้างเรื่องต่างๆ ถึงเพียงนี้สิ สิ่งที่ต้องแย่งชิงก็ต้องแย่งชิงไว้บ้าง หวังอี่เหนียงมีลูกสาวสองคน

นี่เป็นสิ่งที่ใครก็แย้งไปไม่ได้ คุณชายรองเย็นชาไปหน่อยก็จริง แต่นิสัยเขาไม่เลวเลย หวังอีเห็นyeongคอยปรนนิบัติให้ดี วันหน้าคุณชายรองต้องไม่ผิดต่อพวกเจ้าแม่ลูกแห่"

"สะใภ้รองกล่าวถูกต้องเจ้าค่ะ เพียงแต่คนเราเมื่อหัวใจตายไปแล้ว ย่อมไม่มีความปรารถนาใดๆ อีก ซุนเอ๋อรักับเฟิ่งเอ๋อรัประสบเคราะห์กรรมมากมายตั้งแต่เล็ก หากไม่มีสะใภ้รอง ปานนี้เด็กทั้งสองคงจะตายไปนานแล้ว อนุเองก็คงเป็นเหมือนเงินอีเห็นyeong จากไปเช่นนั้น"

หวังอีเห็นyeongพูดถึงตรงนี้และหยุดครู่หนึ่ง เงยหน้ามองหลิเมิ่งซีก่อนจะพูดต่อ "ตั้งแต่เกิดเรื่องกับลูกสาวสองคนครั้งนั้น เพื่อขอพรให้ลูกสาวอนุจึงให้พระเจ้าทำบุญอยู่บ่อยๆ ช่วงหลังมานี้ถึงตระหนักได้ว่าสรรพสิ่งในโลกนี้ไม่ว่าจะเป็นคุณพาส์สกุลเขียวที่หุหุราเกินใคร หรือผู้คนมากมายหลากหลายในคุณพาส์ เดิมทีล้วนเกิดจากการปรุงแต่งทั้งนั้น หากจะกล่าวถึงต้นกำเนิด ล้วนเป็นความว่างเปล่า แต่เพราะมนุษย์บนโลกมีเจตธรรมณ์หกประการ* จึงเกิดรูปและสีสันท ทำให้มนุษย์ลุ่มหลงและลืมหากเหง้าเดิมของตนเอง หากไม่เพราะมีลูกสาวทั้งสองที่ยังห่วงอยู่ อนุก็อยากตัดความว่าวนุกลุ่มใจทั้งหมดและเข้าสู่ประตูลิขิตเสียเหลือเกิน จะได้สั่งสมกุศลบารมีให้ซุนเอ๋อรักับเฟิ่งเอ๋อรัมากยิ่งขึ้น บรรเทาบาปให้ลดน้อยลงได้"

ฟังคำพูดของหวังอีเห็นyeongแล้ว หลิเมิ่งซีกอดรู้สึกเสียใจไม่ได้ นางอึกอึกครู่หนึ่งแต่กลับไม่ได้พูดอะไรออกมา คนปกติคนหนึ่งกลับบังเกิดความคิดเช่นนั้น หวังอีเห็นyeongอายุแค่นี้สิบสี่เท่านั้น หากเป็นเมื่อชาติก่อน

* 'เจตธรรมณ์' ได้แก่ ยินดี โกรธ เศร้า กลัว รัก เกียติ และความใคร่ 'หกประการ' ได้แก่ ความปรารถนา ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ

ของนาง ย่อมเป็นวัยที่กำลังดงามและแสวงหาความสุข

แต่เมื่อเกิดในยุคโบราณที่บุรุษเป็นใหญ่สตรีต่ำต้อยแล้ว นางต้องมาเป็นอนุที่ต่ำต้อยและสูญเสียความรักจากสามีไปตั้งแต่วัยสาว แม่อยากโน้มน้าวนางให้คิดใหม่ แต่ตนจะทำอะไรได้เล่า ถึงอย่างไรชีวิตนี้ของหวังอี่เหนียงก็หนีความเงียบเหงาในช่วงชีวิตที่เหลือไม่พ้นอยู่ดี คิดเช่นนี้ หลี่เมิ่งซีจึงไม่โน้มน้าวนางอีก เพียงถอนเข็มเงินออกมาทีละเล่มและเรียงไว้ในกล่อง

บรรยากาศในห้องพลันหนักอึ้งอย่างแปลกประหลาด จื่อชยาปิดปากแน่นสนิทยืนอยู่ด้านข้าง มองหวังอี่เหนียงด้วยความเห็นใจ

เนิ่นนานผ่านไป เสียงของหวังอี่เหนียงราวกับบลอยมาจากถ้ำอันว่างเปล่า ฟังแล้วไม่เหมือนจริงอย่างยิ่ง "ข้าตัดลูกสาวไม่ได้ ตัดสะใภ้เองไม่ได้ ตัดเรื่องทางโลกไม่ได้ ตัดความว่าวุ่นใจเหล่านี้ไม่ได้ จึงก้าวข้ามภพนี้ ประตุนั้นไปไม่ได้ สุดท้ายก็เป็นได้เพียงปุถุชนทั่วไปคนหนึ่ง..." ทอดถอนใจพักหนึ่ง หวังอี่เหนียงจึงลุกขึ้นขอตัว

หลี่เมิ่งซีเรียกหงจูเข้ามา ช่วยกันกับจื่อชยาป้อนยาให้เซียวจวิน วันนั้นหมอสั่งยาให้ก็จริง แต่หลี่เมิ่งซีเหลือบมองเพียงแวบเดียวและวางไว้ด้านข้าง ตั้งแต่เมื่อวานก็ใช้ยาของนางเองตลอด ให้หงจูกับจื่อชยาคอยป้อนทุกวันโดยไม่ให้สาวใช้คนอื่นๆ เห็น หงจูเห็นว่ายานี้ได้ผลจึงตามใจนาง

เห็นทั้งสองป้อนยาเสร็จ เก็บของเรียบร้อย หลี่เมิ่งซีก็เปิดผ้าพันแผลที่มีขอวาของเซียวจวินเพื่อตรวจดูบาดแผลของเขา บริเวณเนื้อเน่าเริ่มมีสีแดงเหมือนกำลังจะเกิดเนื้อใหม่ขึ้น มีแนวโน้มว่าแผลจะค่อยๆ สมาน

นางทำความสะอาดอีกครั้ง ใส่ยาและพันแผลให้เรียบร้อย

มองใบหน้าของเซียวจวิน รอยฟกช้ำจากการถูกตียังไม่หายไปทั้งหมด แต่ใบหน้ากลับเป็นปกติแล้ว เช้าวันนี้ไม่มีไข้ ฟังลมหายใจมันคงสม่ำเสมอของเซียวจวินพลางคิดว่าเขาน่าจะฟื้นได้แล้ว

คิดเช่นนั้นจึงเรียกหญิงมามากำชับยาที่ต้องกินและใช้ในสองวันนี้อย่างละเอียด สุดท้ายจึงเอ่ยว่า "คุณชายรองไข้ลดแล้ว ปรกติเดี๋ยวน่าจะดีสติไปเรียนเหล่าไท่จวินว่าข้ากลับเรือนปีกตะวันออกก่อน มีเรื่องอะไรค่อยส่งสาวใช้ไปแจ้งที่เรือนปีกตะวันออกแล้วกัน"

หญิงได้ยืนยันว่าสะใภ้รองจะกลับเรือนปีกตะวันออกก็ตั้งถึงงันตลอดสองวันนั้นคนที่ปรนนิบัติอยู่ในห้องต่างรู้ว่าตอนคุณชายรองไม่ได้สติมักจะพ้ออยู่ตลอด และเอาแต่เรียกชื่อสะใภ้รอง ทำเอานางตกใจจนไม่กล้าให้สาวใช้เข้ามา มีเพียงนางกับหญิงซึ่งคอยปรนนิบัติอยู่ในห้องเท่านั้น

ใช้หัวเขาคิดก็รู้ว่าว่าคุณชายรองฟื้นขึ้นมาแล้วคนแรกที่เขาอยากเห็นมากที่สุดก็คือสะใภ้รอง ทว่าสะใภ้รองที่ไม่สำรวจผู้นี้หลังจากปรนนิบัติดูแลคุณชายรองอยู่สองวันโดยมิได้พักผ่อน ถึงเวลาเอาหน้ากลับจะหนีหน้าไปเสียอย่างนั้น นางไม่อยากสร้างความทรงจำดีๆ ต่อหน้าคุณชายรอง แม้แต่น้อยนิดเลยหรือ อย่างน้อยคุณชายรองจะได้ช่วยต่อสู้อุปสรรคบางอย่าง อาจเอาชนะเหล่าไท่จวินได้จริงๆ ก็ได้

ตั้งแต่เรื่องที่สะใภ้รองเป็นลูกอนุถูกเปิดเผย สาวใช้และบ่าวหญิงทั้งหลายในเรือนเซียวเซียงต่างก็ไม่มีใครกล้าเอ่ยถึงเรื่องนี้ ปรนนิบัติรับใช้อย่างระมัดระวัง เกรงว่าจะพลังปากทำผิดพลาดไป แม้แต่หญิงเองเวลาคุยกับสะใภ้รองยังไม่เป็นธรรมชาติเหมือนแต่ก่อน นางคาดเดาคำความคิด

ในใจสะใภ้รองไม่ออก แน่แน่นอนว่าย่อมไม่กล้าพูดจาส่งเดช ทว่าตอนนี้ไม่เหมือนกัน ครั้นเห็นสะใภ้รองจะจากไปจึงรวบรวมความกล้าเอ่ยว่า "สะใภ้รองเหนื่อยแล้ว ให้บ่าวปรนนิบัติท่านพักผ่อนสักครู่เถอะเจ้าคะ คุณชายรองใกล้จะฟื้นแล้ว บ่าวคิดว่าคุณชายรองฟื้นขึ้นมาแล้วคนแรกที่ยอยากเห็นจะต้องเป็น..."

หญิงที่กำลังพูดพอเห็นสายตาทที่น่าเกรงขามของหลี่เมิ่งซีจึงวาดมองมาแล้ว นางตกใจจนกลืนคำพูดที่เหลือกลับลงไป อีกอัคร์หนึ่งก็ไม่ได้เปล่งเสียงออกมาอีก เพียงมองหลี่เมิ่งซีอย่างประหม่า

เห็นหญิงไม่พูดอะไรแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงถอนสายตาดกลับมา ซ้ำยาขวดสุดท้ายแล้วเอ่ยว่า "ยาขวดนี้เพิ่งซื้อมาจากร้านยาอีซุน เห็นว่าช่วยสร้างกล้ามเนื้อและทำให้โลหิตไหลเวียนดีขึ้น ไม่ทิ้งรอยแผลเป็นไว้ อย่าลืมเปลี่ยนยาที่แผลบนมือของคุณชายรองตามเวลาดูด้วย" หลี่เมิ่งซีพูดจบก็ไม่สนใจหญิงอีก นางให้จื่อชยาประคองเดินออกไป

"บ่าวจะทำตามคำสั่งของสะใภ้รองอย่างเคร่งครัด บาน้อมส่งสะใภ้รองเจ้าคะ"

69

เชียวจวินลืมตา รู้สึกงงงไม่รู้ตัวเองอยู่ที่ใด เขาจำได้ว่าเพราะ ล่วงเกินท่านยากับบิดาจึงถูกบิดาลงโทษให้คุกเข่า หันมองไปรอบด้าน ก็พบว่าเป็นห้องนอนของตนเอง คิดว่าเขาคงเป็นลมและถูกส่งกลับมา จำได้ว่าก่อนเป็นลมเขาคิดถึงซีเออร์ เขาพลันนึกอะไรขึ้นได้ยื่นมือไปลูบคลำ ที่หน้าอก *ว่างเปล่าไม่มีอะไรทั้งนั้น* เขาตกใจก่อนตื่นรนลุกขึ้นนั่ง

พอออกแรงถึงได้รู้ว่าร่างกายไม่มีแรงแม้แต่บ่อย จึงเปิดปากตะโกน "หงจู...หงจู!"

หงจูที่จับหลังอยู่บนตั่งนุ่มไม่ได้ยินเสียงคุณชายรองก็ลืมตาหันไป เห็นคุณชายรองกำลังมองนางจึงผุดลุกขึ้นทันที ปราดไปข้างเตียงแล้วพูด อย่างตื่นเต้น "ในที่สุดคุณชายรองก็ฟื้นแล้ว บ่าวแผลอหลับไป คุณชายรอง หมดสติไปสองวัน ในที่สุดก็ฟื้นเสียที คุณชายรองจะทำอะไรเจ้าคะ"

ในที่สุดก็รองหงจูที่พูดเจ็ยแจ้วไม่หยุดหุบปากลงได้เสียที เชียวจวิน

เอ่ยถาม "ข้าหลับไปสองวัน เสื้อผ้าที่ข้าสวมใส่วันนั้นนั่นแล้ว"

ฟังคำพูดไม่มีหัวไม่มีท้ายของเซียวจวินแล้ว หงจุนงงอยู่นานจึงได้สติ รีบตอบว่า "เสื้อผ้าที่คุณชายรองสวมใส่วันนั้นสกปรก บ่าส่งไปซักแล้วเจ้าคะ สองวันนี้น่าจะส่งกลับมาแล้ว คุณชายรองจะสวมหรือเจ้าคะ"

เซียวจวินได้ยืนยันว่าเสื้อผ้าถูกส่งไปซักสีหน้าก็เปลี่ยนไป เขาถามเหมือนไม่ใส่ใจ "ของที่อยู่ในเสื้อผ้าได้เอาออกมาหรือไม่"

เรื่องนี่ยังต้องถามด้วยหรือ! หรือคุณชายรองเลอะเลือนไปแล้วจริงๆ? ได้ยืนยันเซียวจวินถามเช่นนี้ หงจุนก็มองเขาอย่างเป็นกังวลและตอบอย่างระมัดระวัง "เอาออกมาหมดแล้วเจ้าคะ คุณชายรองจะหาอะไรเจ้าคะ บ่าวจะไปหยิบมาให้"

"เอามาให้หมด"

หงจุนหันหลังไปหยิบถาดใบหนึ่งออกมาจากใต้ตู้บนนั้นมีหยกประดับเซียว ตัวแฉกเงิน และของใช้ติดตัวอื่นๆ ของเซียวจวิน นางยกไปตรงหน้าผู้เป็นนาย

เซียวจวินกวาดตามองรอบหนึ่งก็ไม่พบว่ามีส่วนที่เขาต้องการ ใบหน้าซีดขาวเล็กน้อย จ้องถาดใบนั้นอย่างเหม่อลอย

หงจูประคองถาดยืนอยู่ตรงนั้น เห็นเซียวจวินไม่พูดไม่จา ไม่รู้ว่าเขาต้องการอะไรจึงเอ่ยถาม "คุณชายรองต้องการอะไรเจ้าคะ"

"มีแค่นี้หรือ ไม่มีอย่างอื่นอีกแล้ว?"

หงจูฟังแล้วอึ้งไป พลันนึกถึงของอย่างหนึ่งขึ้นมาได้ รีบตอบว่า "คุณชายรองโปรดรอสักครู่!"

หงจูพูดจบก็หมุนตัวไปวางถาดลง แล้วค้นดูในตู้ข้างเตียงอยู่ครู่หนึ่ง

ก่อนจะหยิบห่อของขนาดเล็กที่ห่อด้วยผ้าเช็ดหน้าออกมา เปิดออกดูแล้ว เป็นปอยผมที่หลี่เม็งซีตัดออกมา ถูกล้างจนสะอาด เปล่งประกายเงางาม นางยื่นให้เซียวจวินด้วยสองมือ "คุณชายรองต้องการหาสิ่งนี้หรือเจ้าคะ เมื่อวานบ่าวรู้สึกว่าคุณของสิ่งนี้...ไม่ควรให้บ่าวคนอื่นเห็น จึงแยกเก็บไว้ต่างหาก เจ้าคะ"

เห็นปอยผมนั้นแล้ว ดวงตาเซียวจวินก็เปล่งประกายต่างออกไป เขายื่นมือซ้ายออกไปและห่อเก็บไว้อย่างเงอะงะ แล้วนำมาเก็บไว้ในอกเสื้ออย่างระมัดระวัง ก่อนจะพรวดมหายใจยาวออกมา

ดวงตาทวาดมองหาไปทั่วห้องอีกครั้ง มองอยู่นาน ใบหน้าพลันปรากฏแวตั้นตระหนก เซียวจวินถามด้วยน้ำเสียงร้อนรน "สะใภ้รองเล่า ยังอยู่ในคุกหาสน์หรือไม่!"

เห็นคุณชายรองเก็บผมของสะใภ้รองราวกับเป็นของล้ำค่า แต่เมื่อคิดถึงฐานะลูกอนุของสะใภ้รองแล้ว หงจุลอบรู้สึกเสียดายแทนสะใภ้รองจริงๆ ได้ยินเสียงร้อนรนของคุณชายรองก็รู้ว่าคุณชายรองกังวลอะไร นางจึงรีบตอบ "คุณชายรองวางใจเถอะเจ้าคะ สะใภ้รองยังอยู่ในคุกหาสน์ตลอด ปราณบิติดูแลท่านโดยไม่ได้พักผ่อนเลยตลอดสองวัน เมื่อครู่เห็นท่านไม่มีไข้แล้วจึงกลับเรือนปีกตะวันออกไปเจ้าคะ"

หงจุลุดจบ เห็นเซียวจวินไม่พูดอะไรนางจึงพูดต่อ "คุณชายรองหมดสติไปสองวัน ป่านนี้คงหิวแล้ว เมื่อครู่สะใภ้รองสั่งให้หญิงทำใจึกเปล่า บ่าวจะสั่งให้คนยกเข้ามานะเจ้าคะ คุณชายรองกินใจึกก่อน เมื่อครู่นี้เหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่เพิ่งส่งคนมาสอบถามอาการของท่าน บ่าวจะส่งคนไปรายงานเดี๋ยวนี้เจ้าคะ"

หงจูพูดจบ เห็นเซียวจวินพยักหน้า นางจึงหันหลังเดินออกไป
 เพิ่งถึงหน้าประตูก็ถูกเรียกกลับมา ได้ยินเซียวจวินเอ่ยว่า "ประเดี๋ยว
 ค่อยไปรายงานที่เรือนโซ่วสี่ เจ้าไปเรือนปีกตะวันตกตามสะเก็มร่อง
 มาก่อน"

ได้ยินคำสั่งของเซียวจวินแล้วหงจูตั้งเลครุ่นหนึ่ง สูดหายใจรับค่าเดิน
 ออกไป

พอรู้ว่าหลี่เมิ่งซีดูแลเขาอยู่ข้างเตียงตลอดสองวันที่ผ่านมา เซียวจวิน
 ก็แผยรอยยิ้มมีความสุข หัวใจพลันเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกอ่อนโยน
 นึกอยากพบนางทันที เห็นหงจูจะไปรายงานเหล่าไท่จวินเขาพลันนึกขึ้น
 ได้ว่าวันที่ฐานะลูกอนุของหลี่เมิ่งซีถูกเปิดเผย หลังจากถูกตามตัวกลับมา
 จากข้างนอกอย่างเร่งด่วน เขาก็ถูกพาไปเรือนโซ่วสี่ทันที ตั้งแต่ตอนนั้นยัง
 ไม่ได้พูดคุยกับหลี่เมิ่งซีเป็นการส่วนตัวเลย

ชาติกำเนิดของหลี่เมิ่งซีขัดต่อคำสอนของบรรพบุรุษ นี่เป็นเรื่องใหญ่
 เกินไป แม้เขาสาบานว่าจะไม่เป็นประมุขสกุล ท่านยากับบิดามารดาก็
 ไม่ปล่อยเขาไปง่ายๆ แน่ เขาต้องทำความตกลงร่วมกับหลี่เมิ่งซีก่อนที่จะ
 พบกับเหล่าไท่จวินเสียก่อน ยามนี้เขานึกเสียใจภายหลังยิ่งนัก ก่อนหน้า
 นี้เขาน่าจะคุยกับหลี่เมิ่งซี การจะต่อต้านคำสอนของบรรพบุรุษสกุลเซียว
 กำลังเขาเพียงคนเดียวนั้นน้อยเกินไป พวกเขาต้องร่วมแรงร่วมใจกัน
 ถึงจะสำเร็จ ขอเพียงนางยืนอยู่ข้างหลังเขา มองเขาด้วยสายตาเชื่อมั่น
 เขาก็จะมีพลังอย่างเต็มเปี่ยม สามารถยืนหยัดเพื่อความสุขของนางกับ
 เขาได้จนถึงที่สุด ไม่ละความพยายามเด็ดขาด ยิ่งไม่ปล่อยยี่หนางถูกรังแก
 ในสกุลเซียว!

เฝ้ามองประตูอย่างคาดหวัง ไม่นานประตูก็ถูกเปิดออก เชี่ยวจวินตาเป็นประกายก่อนจะดับวูบลง ที่แท้เป็นหนังสือถือถาดเงินเดินเข้ามา

เห็นเชียวจวินมองมา หงซึ่งก็วางถาดเงินลงบนโต๊ะพลาดพูด "นี่เป็นโจ๊กเปล่าที่สะใภ้รังกำซั๊บให้บ่าวทำเป็นพิเศษ คุณชายรองรีบกินตอนร้อนๆ เถอะเจ้าคะ"

เห็นหงซึ่งยกโจ๊กเข้ามา เชียวจวินก็รู้สึกหิวขึ้นมาจริงๆ แต่ด้วยคิดว่าหาลีเม้งซึ่งกำลังจะมา เขาจึงพูดกับหงซึ่งว่า "วางไว้ก่อนเถอะ รินน้ำให้ช่วยหนึ่ง"

หงซึ่งรับคำ รีบหยิบกาน้ำชาขึ้นมารินน้ำ นางเดินเข้ามาประคอง เชียวจวินลุกขึ้นนั่งพลางใช้หมอนหนุนไว้ข้างหลังและปรนนิบัติเขาดื่มน้ำ ระหว่างยุ่งง่วนก็เห็นหงจุมลักประตูเข้ามาอย่างหมดอาลัยตายอยาก เชียวจวินเห็นเข้าจึงพูดกับหงซึ่ง "เจ้าออกไปเถอะ มีหงจู่อยู่ที่พอแล้ว"

หงซึ่งรับคำและหมุนตัวเดินออกไป

เห็นหงซึ่งออกไปแล้ว เชียวจวินจึงเอ่ยถาม "สะใภ้รังกำทำอะไรอยู่นางว่าอย่างไรบ้าง"

มองคุณชายรองแล้ว หงจู่สีหน้าหม่นหมอง ขยับปากครู่หนึ่งหันไปเหลือบเห็นโจ๊กบนโต๊ะจึงพูดกับเขา "บ่าวปรนนิบัติคุณชายรองกินโจ๊กก่อนดีกว่า ประเดี๋ยวเย็นแล้วจะไม่อร่อยนะเจ้าคะ"

"สะใภ้รังกำอย่างไร!" เห็นหงจู่เป็นเช่นนั้น ร่างกายของเชียวจวินก็สะท้านเฮือก เขาเสียวแข็งขึ้นโดยไม่รู้สึกตัว

หงจู่หน้าซีดเมื่อเห็นคุณชายรองร้อนใจ เจียบไปครู่หนึ่งก่อนจะเงยหน้าตอบ "สะใภ้รังกำบอกว่า...บอกว่าคุณกับคุณชายรองตัดขาดกันแล้ว"

แต่ขอให้คุณชายรองฟื้นขึ้นมาเขียนหนังสือหย่าให้นาง แล้วนางก็จะไปจากคุณหาสน์สกุลเขียว ไม่สะดวกจะพบคุณชายรองตามลำพังอีก สั่งให้บ่าวปรนนิบัติท่านให้ดีเจ้าค่ะ"

ฟังคำพูดไร้เยื่อใยเช่นนี้แล้ว เขียวจวินร่างกายสั่นสะท้าน เขาถามว่า "เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ถือโอกาสตอนที่ข้าไม่ได้สติบีบคั้นสะใภ้รองหรือ"

"เรียนคุณชายรอง เหล่าไท่จวินแค่สั่งให้สะใภ้รองเคร่งครัดในกฎธรรมเนียม ปรนนิบัติท่านให้ดี ทุกอย่างรอให้ท่านฟื้นแล้วค่อยว่ากัน บ่าวเดาว่าสะใภ้รองคงกลัวว่าท่านจะฝ่าฝืนคำสอนของบรรพบุรุษเพื่อนางอีก ทำให้เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่โมโหจนต้องขึ้นชื่อว่าอกตัญญู มิสู้ไม่พบจะดีกว่า ตัดความคิดเพื่อฝันของท่านเสียแต่ตอนนี้ บ่าวขอร้องคุณชายรองโปรดปล่อยวางเถอะเจ้าค่ะ คำสอนของบรรพบุรุษยากจะฝ่าฝืน สะใภ้รองทำเช่นนี้ก็ด้วยหวังดีต่อท่าน ถึงอย่างไรเจ้บยาวยอมมิสู้เจ้บสั้น"

ฟังคำพูดหงจุแล้ว เขียวจวินเอนกายลงบนเตียงและหลับตาลง

หงจุไม่รู้จะโน้มน้าวคุณชายรองที่ปักใจกับสะใภ้รองเช่นไรดี ยิ่งไม่กล้าบอกเขาว่าเมื่อครุ่นนางคุกเข่าในเรือนปีกตะวันออกอยู่นาน โขกศิระระจนหัวแทบแตก กระทั่งจื่อชยาก็บ๊องตงยังทนดูไม่ได้ ช่วยนางขอร้องด้วยอีกแรง แต่สะใภ้รองยังคงไล่นางออกจากเรือนปีกตะวันออกโดยไม่ไว้ไมตรีแม้แต่น้อย

มองสองคนที่ต่อสู้ถึงเพียงนี้ หงจุก็นึกเศร้าใจ คู่รักที่ดีเช่นนี้กลับถูกโชคชะตากำหนดให้ต้องพรากจากกัน นางฝันชมความเศร้าในใจ

แล้วพูดเสียงค่อย "บ่าวจะให้คนไปรายงานเหล่าไท่จวินเดี่ยวนี่ ใจก็จะเย็น แล้ว ถึงอย่างไรคุณชายรองก็ต้องกินสักเล็กน้อยนะเจ้าคะ"

เห็นเซียวจวินไม่พูดจา หงจูจึงผลักประตูออกไปสั่งหรงซึ่งให้ไป รายงานที่เรือนโซ่วสี่ จากนั้นสั่งให้คนยกน้ำมาล้างหน้าให้คุณชายรอง สาวใช้สองคนยกเครื่องใช้ในการล้างหน้าเข้ามาแล้ว หงจูปรนนิบัติ เซียวจวินล้างหน้า สั่งให้สาวใช้ขยับโต๊ะมาที่ข้างเตียง ระหว่างยุ่งง่วน สาวใช้อีกคนก็เข้ามารายงาน "อี่เหเนียงทั้งสามกับหงอวีก็ได้ยินว่าคุณชายรอง ฟื้นแล้ว จึงมาปรนนิบัติเจ้าคะ"

หงจูฟังแล้วมองเซียวจวิน เห็นเขาเอนกายบนเตียงด้วยสีหน้า ไร้อารมณ์ คล้ายไม่ได้ยินคำพูดของสาวใช้ ขบคิดดูแล้ว ให้พวกนาง เข้ามาโน้มหน้าว่าคุณชายรอง บางทีอาจจะดีขึ้นก็ได้ คิดเช่นนี้จึงพยักหน้า กับสาวใช้

ไม่นานอี่เหเนียงทั้งสามกับหงอวีก็เดินตามกันเข้ามา คารวะและ ทักทายเซียวจวินตามลำดับ

เซียวจวินเห็นแล้วออกไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าให้พวกนาง

อี่เหเนียงคารวะเสร็จและยืนอยู่สองฝั่ง หวังอี่เหเนียงเห็นหงจูกำลัง ยุ่งกับการจัดโต๊ะจึงก้าวเข้าไปช่วย

อาหารจัดเรียงเรียบร้อยแล้ว หงจูประคองคุณชายรองมานั่งข้างโต๊ะ ใช้หมอนอิงหนุนไว้ข้างหลัง หวังอี่เหเนียงตักโจ๊กเสร็จแล้วยกไปตรงหน้า คุณชายรอง

ชู่อี่เหเนียงเห็นคุณชายรองใช้มือซ้ายจับช้อนอย่างไม่ถนัดนัก ดวงตากลอกไปมาและกวาดมองรอบหนึ่ง เห็นจางอี่เหเนียงยืนอยู่ตรงนั้น

ด้วยสีหน้าลั่งเลจจึงก้าวเข้าไป หยิบโจ๊กบนโต๊ะขึ้นมา "มือของคุณชายรอง มีแผลไม่สะดวก ให้อนุปรนนิบัติคุณชายรองกินอาหารนะเจ้าคะ!" ชูยอี่เหนียง พุดพลางยื่นมือไปรับช้อนจากเชียวจวิน คิดจะป้อนโจ๊กให้เขาด้วยตนเอง

เพราะความไร้เยื่อใยของหลี่เมิ่งซี ทำให้เชียวจวินหมดความอยากอาหารไปนานแล้ว แต่ก็รู้ว่าไม่กินย่อมไม่ดีต่อร่างกาย กระทั่งฝืนนั่งลง ช่างโต๊ะแล้วจึงพบว่ามือขวาถูกพันด้วยผ้าพันแผล จำต้องใช้มือซ้าย ระหว่างหงุดหงิดก็ได้ยินชูยอี่เหนียงพุด เขาจึงเงยหน้ามองนาง ครั้นเห็นแววตื่นเต้นในส่วนลึกของดวงตาอีกฝ่าย ในใจบังเกิดความขะเขยง ไม่รู้สึกรออาหารอีกต่อไป เขาวางช้อนแล้วพุดว่า "ยกออกไปเถอะ!"

ได้ยินคำพุดนี้แล้วทุกคนต่างตกใจ หันไปมองเชียวจวินพร้อมกัน เห็นเชียวจวินขยับตัวกลับเข้าไปในเตียง เอนกายและหลับตาลง

ชูยอี่เหนียงร่างกายสะท้าน มือสั่นไปครู่หนึ่ง โจ๊กในชามเกือบจะกระชอกออกมา ดวงตานางพลันปกคลุมด้วยไอน้ำ พุดเสียงสะอื้น "คุณชายรองหมดสติไปสองวัน ไม่ได้กินทั้งน้ำและข้าว กินสักนิดเถอะเจ้าคะ ร่างกายจะได้มีแรง หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป ต่อให้ร่างกายทำด้วยเหล็กก็ทนไม่ไหวนะเจ้าคะ" ชูยอี่เหนียงพุดจบพลางมองเชียวจวินด้วยสายตาดำทมิ

เนิ่นนานผ่านไปจึงได้ยินเชียวจวินหลับตาพุดว่า "ร่างกายข้า แข็งแรงดี บอบบางถึงเพียงนั้นเสียทีไหน อีเหนียงทั้งหลายหากปรารถนาดี ขอแค้ให้อยู่ในเรือนอย่างสงบอย่าก่อเรื่องก็พอ ไม่ต้องมาปรนนิบัติทุกวัน หรือก พวกเจ้าออกไปเถอะ!"

"คุณชายรองให้อนุปรนนิบัติท่านกินสักนิดเถอะเจ้าคะ หลายวันก่อน

คุณชายรองเพิ่งถูกลงโทษด้วยกฎบ้าน ต่อให้ฝึกฝนร่างกายมาแข็งแรง
เพียงใดก็ทนรับความทรมานเช่นนี้ไม่ไหวนะเจ้าคะ"

เชียวจวินพูดอย่างหมดความอดทน "ออกไปเถอะ! ข้าอยากพักผ่อน
เฉียบๆ สักครู่"

ได้ยินน้ำเสียงของคุณชายรองเต็มไปด้วยความรำคาญ หงจู่จึงรีบ
ก้าวเข้าไปปรับสามใจจากมือชู่อี้เห่ียง "คุณชายรองอยากพักผ่อนเฉียบๆ
อีเห่ียงทั้งหลายไปรอข้างนอกก่อนเถอะเจ้าคะ ถ้าคุณชายรองมีอะไร
บ่าวค๋อยเชียวอีเห่ียงเข้ามา"

ชู่อี้เห่ียงเหลือบมองเชียวจวินอีกครั้ง เห็นเขาหลับตาไม่พูดอะไร
อีกจึงกัดริมฝีปากแล้วหมุนตัวถอยออกไป เห็นสีหน้าสะใจเมื่อเห็นคนอื่น
ผิดหวังของจางอีเห่ียงแล้ว ชู่อี้เห่ียงพลันบังเกิดความแค้นในใจอย่าง
รุนแรง

อีเห่ียงทั้งหลายออกไปแล้ว หงจู่เหลือบมองคุณชายรองที่
นอนหลับตาอยู่บนเตียง ใจรู้ว่าเวลานี้เกลี้ยกล่อมไปก็ไร้ประโยชน์จึงสั่ง
ให้สาวใช้ยกโต๊ะออกไปก่อน ระหว่างที่ยุ่งง่วนอยู่นั้น สาวใช้คนหนึ่งก็เข้า
มารายงาน "เรียนคุณชายรอง เหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่ได้ยินว่าท่าน
ฟื้นแล้วจึงมาเยี่ยมท่านเจ้าคะ"

หงจู่ฟังแล้วเหลือบมองคุณชายรองแวบหนึ่ง เห็นเขายังคงหลับตา
จึงวางงานในมือ สั่งให้สาวใช้ยกตั่งนุ่มมาที่ข้างเตียงและเตรียมน้ำชา
จากนั้นก็ส่งสาวใช้คนหนึ่งไปรายงานสะใภ้รอง ส่วนตนเองรีบออกไป
ต้อนรับเหล่าไท่จวิน

ไม่นานสาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัยกลุ่มหนึ่งก็ห้อมล้อมเหล่าไท่จวิน

กับนายหญิงใหญ่เดินเข้ามา พอเข้าประตูมา เหล่าไท่จวินก็พูดเสียงดัง "ในที่สุดจวินเอ๋อร์ก็ฟื้นแล้ว! ย่าเป็นห่วงเจ้าแทบแย่..." พุดพลางเดินมาตรงหน้าเตียง ก่อนจะนั่งลงบนตั่งนุ่ม ยื่นมือไปกุมมือเซียวจวินและพิจารณาเขาอย่างละเอียด

เซียวจวินตื่นนอนจะลุกขึ้น ทว่าพยายามอยู่ที่พักใหญ่ก็ยังลุกไม่ไหว หงุดหงิดหงิงจิ้งรีบเข้ามาประคองเขาลุกขึ้นนั่ง ใช้หมอนอิงหนุนหลังไว้

เซียวจวินนั่งดีแล้วกำลังจะเอ่ยปากคารวะท่านย่ากับมารดา กลับได้ยินเหล่าไท่จวินพูดว่า "ครั้งนี้จวินเอ๋อร์ลำบากแล้ว เจ้าดูสิ หน้าซูบตอไปหมด คราวหน้าจวินเอ๋อร์ห้ามเอาแต่ใจเช่นนี้อีกเล่า ทำให้บิดามารดาเจ้าโมโหถึงเพียงนั้น มารดาเจ้านอนชมอยู่ตั้งหลายวัน วันนี่จึงฟื้นลุกจากเตียงได้ ข้าแก่แล้ว ไม่มีความปรารถนาใด แค่อยากเห็นลูกหลานเต็มบ้าน ได้ใช้ชีวิตอย่างสงบ ทนเห็นจวินเอ๋อร์อาละวาดเช่นนี้ไม่ไหวอีกแล้วหรือหะ หากเจ้าเป็นอะไรไป ข้า...ข้า..." เหล่าไท่จวินพูดไปพูดมาน้ำเสียงก็เปลี่ยนเป็นสะอื้น พุดอะไรไม่ออกอีก

เหล่าไท่จวินสะอื้นให้เสียแล้ว เซียวจวินเห็นท่านย่าเป็นเช่นนี้ ทั้งยังเหลือบเห็นใบหน้าที่ซีดขาวราวกระดาษของมารดาที่นั่งเซ็ดน้ำตาอยู่ตรงนั้น เขาก็รู้สึกเสียใจรีบเอ่ยว่า "จวินเอ๋อร์ออกตัณญู ทำให้ท่านย่ากับมารดาเป็นกังวล ตอนนี่จวินเอ๋อร์ฟื้นแล้ว ไม่เป็นอะไรแล้วขอรับ"

"ครั้งนี้จวินเอ๋อร์เอาแต่ใจเกินไปแล้ว ตำแหน่งประมุขสกุลไม่ใช่เรื่องเล่นๆ บอกว่าจะไม่เป็นก็ไม่ได้หรือ ทำให้ท่านย่ากับบิดาเจ้าต้องผิดหวัง ข้าเลี้ยงดูอุ้มชูเจ้ามาจนเติบโตใหญ่ เดิมคิดว่าเจ้าโตขึ้นแล้วจะกตัญญูต่อบิดามารดา สร้างผลงานและสร้างเนื้อสร้างตัว ขยายกิจการของ

บรรพบุรุษให้รุ่งโรจน์ยิ่งขึ้น ไหนเลยจะคิดว่าจินเออร์จะทำเรื่องอกตัญญู เพียงเพื่อสตรีคนหนึ่ง ข้าเลี้ยงดูเจ้ามาเสียเปล่าอย่างนั้นหรือ" นายหญิงใหญ่ พุดพลางซึบน้ำตา

ฟังคำพูดมารดาแล้ว เชียวจวินรู้สึกเหมือนในอกอัดแน่นด้วย ปุยหลิว ทั้งอึดอึดทั้งพองขยาย คายไม่ออก กดลงไปไม่ได้ ได้แต่นั่งฟังเฉยๆ อยู่อย่างนั้นพูดอะไรไม่ออก

เหล่าไต่จวินได้ยिनนายหญิงใหญ่พูดถึงตำแหน่งประมุขสกุล นางก็นึกถึงหลี่เมิ่งซีขึ้นมาได้ กวาดตามองรอบหนึ่งไม่เห็นคนจึงเอ่ยถาม "ซีเออร์เล่า ไฉนปานนี้แล้วยังไม่มาปรนนิบัติอีก"

ได้ยินท่านย่าถามถึงหลี่เมิ่งซี ร่างกายเชียวจวินถึงกับสะท้าน ท่านย่ากับมารดามาแล้ว นางเป็นลูกสะใภ้กลับยังไม่มาปรนนิบัติ ย่อมเป็นการขัดคำสั่งบิดามารดา เดิมที่ฐานะลูกอนุภักดิ์ขัดต่อคำสั่งสอนของ บรรพบุรุษอยู่แล้ว หากมีความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งบิดามารดาอีก ไม่ว่าจะพยายามหรือยื่นหยัดอย่างไรก็คงแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว!

เงยหน้ามองหงูลู เห็นหงูลูส่ายหน้าให้เขาอย่างจนใจ หัวใจพลันหนาวเยือก นี่แสดงว่าหลี่เมิ่งซีตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่า จะเอาหนังสือหย่าให้ได้ใช่หรือไม่ ชั่วโมงหนึ่งที่เขารู้สึกว่าสิ่งที่เขาพยายามอยู่ไม่มีประโยชน์อะไรอีกแล้ว เห็นมารดาองหาหลี่เมิ่งซีไปทั่วจึงเอ่ยว่า "ท่านย่า มารดา ซีเออร์ปรนนิบัติดูแลอยู่ที่นี้โดยไม่ได้พักผ่อนมาสองวันแล้ว พอจวินเออร์ฟื้นขึ้นมาจึงให้นางกลับเรือนปีกตะวันออก เมื่อครู่จวินเออร์ไม่ได้ให้คนไปรายงาน นางคงไม่รู้ว่าพวกท่านมา"

เหล่าไต่จวินฟังแล้วก็นั่งอยู่ตรงนั้นไม่ได้เอ่ยอะไร นายหญิงใหญ่

เห็นลูกชายรักใคร่ลูกสะใภ้เช่นนั้น ทั้งที่เขานอนชมจนลูกไม่ขึ้นก็ยังมีอาจ
แข็งใจให้นางมาปรนนิบัติ กลับบอกให้นางไปพักผ่อนเสียได้ นายหญิงใหญ่
อดรู้สึกโกรธแค้นไม่ได้ ลืมไปว่าลูกชายเพิ่งฟื้น จิตใจไม่อาจได้รับความ
กระทบกระเทือน ลูกสะใภ้คนนี้เป็นนางจิ้งจอกจริงเชียว วันนี้จะต้องหย่า
นางให้ได้ หาไม่ช้าเร็วนางต้องสูบเลือดของลูกชายไปจนหมดตัวแน่!

"จวินเออร์เลอะเลือนจริงๆ จะพูดเช่นนี้ได้อย่างไร ภาษิตว่าเรื่อง
ทุกอย่างยึดถือความกตัญญูเป็นที่หนึ่ง สะใภ้รองอายุยังน้อย ทั้งไม่ได้ป่วย
อะไร จะไม่มาแสดงความกตัญญูต่อหน้าผู้อาวุโสเพียงเพราะเหน็ดเหนื่อย
ได้อย่างไรเล่า วันนี้หากมีแค้ซาก็แล้วไปเถอะ แต่เนี่เหล่าไท่จวินก็อยู่ด้วย
เจ้าส่งคนไปตามสะใภ้รองมาเถอะ!"

มารดาพูดมีเหตุผล ไซ่ว่าเซียวจวินไม่รู้ แต่เขารู้นิสัยดีือร้นของ
หลี่เมิ่งซีดี นางตัดสินใจแน่วแน่แล้ว เดิมทีคิดจะกลบเกลื่อนด้วยคำพูด
เช่นนี้ คิดไม่ถึงว่ามารดากลับไม่ยอมเลิกรา ครั้นคิดว่ามารดากับหลี่เมิ่งซี
เหมือนน้ำกับไฟ ในใจของเซียวจวินก็เกิดความรู้สึกหมดแรง

แรงทัดทานที่มีอยู่มากมายภายในคฤหาสน์สกุลเซียว เขามั่นใจว่า
ขอเพียงยื่นหยัดยอมสลายมันไปได้ แต่เมื่อเป็นเรื่องของซีเออร์ไม่ว่าเขา
จะพยายามอย่างไรก็ไม่อาจสิ้นคลอนหัวใจเย็นชาดวงนั้นได้ เขาเคย
ทำผิดมาแล้ว ทั้งพยายามแก้ไขอยู่ตลอด ทว่าผ่านมานานขนาดนั้นนางกลับ
ไม่เคยหันมามองดูหัวใจเขาอย่างละเอียดเลยสักครั้ง เผอิญหน้ากับ
หลี่เมิ่งซีที่ดีือร้นและเย็นชาเช่นนี้แล้ว ทำให้เขาไม่มีเรี่ยวแรงพอที่จะ
แบกรับแรงกดดันที่มาจากครอบครัวได้อีก

ฟังคำพูดนายหญิงใหญ่แล้ว หงจู้ร้องอุทานเรียก 'มารดา' อยู่ในใจ

นางมองเขียวจวินอย่างทำอะไรไม่ถูก เห็นเขาเอนพิงเตียงด้วยใบหน้าซีดเผือด ช่วงหนึ่งจึงตัดสินใจไม่ได้ ขณะที่ลี้มิ่งไม่รู้ว่าจะรับมืออย่างไร หงซึ่งก็รับคำและหันหลังเดินออกไปแล้ว

เหล่าไท่จวินเห็นหงซึ่งออกไปก็ไม่ได้พูดอะไรอีก เพียงสั่งให้สาวใช้ไปตามหมอมาน จากนั้นจึงคุยกับเขียวจวินเรื่องสองวันนี้ เขาเพียงแค่ออกรายอยู่คนเดียวรับคำอย่างห่อเหี่ยว

ไม่นานก็เห็นหงซึ่งเดินเข้ามาด้วยท่าทางร้อนรนกระวนกระวาย

เขียวจวินเห็นแล้วหัวใจมดิ่ง

นายหญิงใหญ่เห็นหงซึ่งเข้ามาก็ถามว่า "สะใภ้รองล่ะ นางทำอะไรอยู่ ไฉนจึงยังไม่มา"

หงซึ่งได้ยินนายหญิงใหญ่ถามก็คุกเข่าลงทันที "เรียนเหล่าไท่จวิน นายหญิงใหญ่ สะใภ้รองบอกว่า...บอกว่านางไม่สบาย ไม่สะดวกมาปรนนิบัติเจ้าค่ะ"

"อะไรนะ ไม่สบาย? ใครก็ได้!"

นายหญิงใหญ่ได้ยินคำพูดหงซึ่งแล้วก็ผุดลุกขึ้นทันใด เห็นหลี่เมิ่งซีกำแหงเช่นนี้ นางโมโหแล้วจริงๆ อ้าปากร้องเรียกคนจะสั่งให้ไปจับตัวหลี่เมิ่งซีที่เรือนปีกตะวันออก

ข่าวหญิงสูงวัยสองคนรับคำแล้วเลิกม่านเข้ามา คารวะเหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่และยื่นรับคำสั่งอยู่ด้านข้าง

ความกำแหงของหลี่เมิ่งซีทำเอาเหล่าไท่จวินโมโหเช่นกัน กำลังจะอาละวาดก็เห็นนายหญิงใหญ่เรียกคนเข้ามา นางจึงไม่พูดอะไร แต่พอเงยหน้าเห็นใบหน้าที่เขียวจวินซีดขาวอย่างกะทันหัน ด้วยความตระหนก

จึงพูดกับนายหญิงใหญ่ "ลูกสะใภ้ไม่ต้องรีบร้อน นั่งลงค่อยๆ พูดจากันเถอะ"

เห็นเหล่าไท่จวินเอ่ยปาก นายหญิงใหญ่จำใจนั่งลง กำลังจะเอ่ยปากก็เห็นเซียวจวินพยายามจะขยับตัว หงจูเห็นเช่นนั้นจึงรีบเข้าไปประคอง ด้วยการช่วยเหลือของหงจู เซียวจวินพยายามคุกเข่าจากบนเตียง ไชกศีรชะให้เหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่

ทั้งสองเห็นแล้วรีบร้องห้าม "จวินเอ๋อร์รีบนอนลงเถอะ อยู่ดีๆ เจ้าทำอะไรของเจ้า มิใช่คนอื่นไกลเสียหน่อย มีอะไรนอนพูดก็ได้"

"ท่านย่า มารดา ซีเอ๋อร์อายุน้อยจึงไม่รู้ความ ขอบท่านอย่ากับมารดาโปรดเห็นแก่หน้าของจวินเอ๋อร์สักครั้ง อย่าลงโทษซีเอ๋อร์เลย จวินเอ๋อร์ไชกศีรชะให้ท่านอย่ากับมารดาแล้ว ขอมารดากับท่านย่าสงเคราะห์ด้วยขอรับ"

ยามนี้เหล่าไท่จวินโมโหนิสัยเหิมเกริมเอาแต่ใจของหลี่เมิ่งซึ่งนึกกัดฟันไปมา คุณหาสน์สกุลเซียวยังไม่เคยมีใครกล้าเสียมารยาทกับนาง เช่นนี้ หากไม่เพราะคำพูดของจิ้งอวินต้าซือ เกรงว่าจวินเอ๋อร์จะเป็นอะไรไป นางคงส่งคนไปจัดการหลี่เมิ่งซีที่เรือนปีกตะวันออกนานแล้ว ครั้นเห็นว่าหลี่เมิ่งซีเสียมารยาทกับตนต่อหน้าสาวใช้ที่เรือน จวินเอ๋อร์ยังจะพูดแทนอีกฝ่ายอีก ไบหน้าเหล่าไท่จวินก็บึ้งตึงทันใด

นายหญิงใหญ่เห็นหลี่เมิ่งซีไร้มารยาทเช่นนี้ ลูกชายยังจะปกป้องนางอีก ในใจก็นึกเดือดดาลอยู่นานแล้ว ครั้นเห็นเหล่าไท่จวินไบหน้าบึ้งตึงจึงด่าว่า "ลูกทรพี! ลูกทรพีจริงๆ เข้าไปก่อกรรมชาติไหนมา ถึงได้มีลูกทรพีเช่นเจ้า สะใภ้รองผู้นี้ใช้วิชามารอะไรกันแน่ถึงได้ทำให้เจ้าลุ่มหลงเช่นนี้ ตำแหน่งประมุขสกุลไม่ต้องการก็แล้วไปเถอะ บัดนี้แม้แต่คำว่า 'กตัญญู'

เจ้าก็ไม่ต้องการแล้ว แม้แต่กฎธรรมเนียมของสกุลสูงศักดิ์ก็ไม่ต้องการ สะใภ้รองแคว่ล่วงเกินข้าคนเดียวกันแล้วไปเถอะ ยามนี้แม้แต่ท่านยาเจ้านางยังไม่เคารพ แล้วเจ้ายังจะพูดแทนนางอีกหรือ ไม่พูดถึงสกุลสูงศักดิ์อย่างพวกเรา เจ้าลองไปถามสกุลเล็กๆ ดูสิ มีลูกชายที่โหนบปกป้อง ลูกสะใภ้ต่อหน้าผู้อาวุโสบ้าง หากเรื่องนี้แพร่ออกไป ข้ายังจะสู้หน้าผู้คน สู้หน้านายท่านใหญ่ สู้หน้าบรรพบุรุษสกุลเซียวได้อีกหรือ มิสู้ตายไปเสียดีกว่า!"

นายหญิงใหญ่พูดจบก็ลุกขึ้นโขกศีรษะกับตู้ที่วางอยู่ข้างผนัง ทำเอา เป่าจูกับจื่อเวียตตกใจโผล่เข้าไปกอดนายหญิงใหญ่พร้อมกัน พวกนางแผดเสียง ร้องราวหมูถูกเชือด แต่ยังคงเข้าไปก้าวหนึ่ง ศีรษะของนายหญิงใหญ่ โขกตู้อย่างแรงจนปูดโน้เสียแล้ว

เป่าจู จื่อเวียตดึงนายหญิงใหญ่กลับมาหนึ่งที่ คุณเช่าและเอ่ยปาก ขอร้อง "บ่าวขอร้องนายหญิงใหญ่ โปรดปล่อยวางหน่อยเถอะเจ้าคะ คุณชายรองอายุยังน้อย แค่เลอะเลือนไปชั่วขณะจึงทำเรื่องโง่เขลาไป เช่นนี้ ท่านชี้แนะให้มากหน่อย คุณชายรองจะต้องคิดได้แน่ หากท่านจากไปเช่นนี้จริง เกรงว่าจะทำให้คุณชายรองต้องแบกรับคำกล่าวหาว่าเป็น ลูกเนรคุณจริงๆ ชั่วชีวิตนี้ยอมมีอาเจยศีรษะขึ้นมาได้อีก บ่าวขอร้องท่าน โปรดเห็นแก่เหล่าไท่จวิน เห็นแก่ที่คุณชายรองเป็นลูกชายแท้ๆ ของท่าน อย่าได้ทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้อีกเลยนะเจ้าคะ!"

จื่อเวียตพูดจบก็โขกศีรษะ เป่าจูโขกศีรษะตาม ขำรับใช้ใน เรือนเซียวเซียงโหนเลยจะเคยพบเจอสถานการณ์เช่นนี้ ต่างคุกเข่าลงกับพื้นทั้งหมด

เชียวจวินเห็นดังนั้นใบหน้าพลันเผือดสี ทว่าก็ยังคงคุกเข่าอยู่บนเตียง เขารู้สึกเพียงหัวสมองมีแต่เสียงดังอ้ออิ่ง เหมือนปุยหลิวท่ามกลางสายลมที่กำลังจะปลิวปลิว ผืนใช้มือนยันพื้นเตียงไว้จึงไม่ล้มลง ปากกลับเปล่งเสียงไม่ออกแม้แต่น้อย ทั้งที่รู้ดีว่าการพูดแทนหลิเม็งชี้ต่อหน้ามารดาเป็นการกระทำที่ไม่ฉลาด แต่ในใจยังแอบคาดหวัง...หวังว่ามารดาจะเห็นแก่สัมพันธ์แม่ลูก เห็นแก่ที่เขาบาดเจ็บไปทั้งตัวและเฟิงฟั้นขึ้นมา ร่างกายยังคงอ่อนแอ คงไม่สร้างความลำบากใจให้เขาในตอนนี้อย่างไร แต่พอเห็นมารดาบีบคั้นเขาด้วยความตาย หัวใจของเชียวจวินก็หนาวเยือก

นายหญิงใหญ่โขกศีรษะตนเองจนวิงเวียนตาลาย นิ่งพักอยู่นานในที่ที่สุดจึงสงบสติอารมณ์ได้ นางรู้สึกเจ็บบริเวณศีรษะที่ปูดขึ้นมา ทว่าอยู่ต่อหน้าสาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัยมากมายจึงไม่กล้าพูดคถิ่ง นิ่งผืนทนอยู่ตรงนั้น ลอบตำหนิสาวใช้สองคนว่าปกติมือไม้ว่องไว พอถึงเวลาสำคัญกลับแข็งทื่อเหมือนท่อนไม้ ปล่อยให้นางชนตู้และเจ็บตัวเช่นนี้ เห็นบุตรชายไม่พูดอะไร นางจึงไม่อาละวาดต่อ เอาแต่นั่งมองเหล่าไท่จวิน

หากเป่าจู่ จื่อเยวี่รู้ว่านายหญิงใหญ่ตำหนิพวกตนจะต้องร้องว่าถูกปรับปรับแน่นอน เดิมทีพวกนางตกใจกับการกระทำของสวี่ไถ่รองและคุณชายรองอยู่แล้ว ย่อมคิดไม่ถึงว่านายหญิงใหญ่จะพุ่งออกไปโดยไม่มีสัญญาเตือนล่วงหน้าเช่นนี้ ยิงดีที่พวกนางมือไม้ว่องไว ศีรษะของนายหญิงใหญ่ไม่ถูกกระแทกจนตายก็นับว่าดวงแข็งแล้วจริงๆ

เหล่าไท่จวินเห็นใบหน้าซีดเผือดของเชียวจวินแล้วก็บังเกิดความสงสาร แต่วันนี้ต่อหน้าสาวใช้ทั้งเรือน หลิเม็งชี้กลับกล้าไม่เห็นผู้อาวุโสเช่นนางอยู่ในสายตา นับแต่จวินเอ๋อรั้หมดสติไป นางก็อดทน

ครั้งแล้วครั้งเล่า ทว่าหลีเม็งซึกลับบีบคั้นนางทุกฝีก้าว เป็นถึงสกุลสูงศักดิ์ จะปล่อยให้บุตรสาวพ่อค้าคนหนึ่งเหิมเกริมเช่นนี้ได้อย่างไร เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว นางอดทนจนเหลืออดแล้วจริงๆ ตัดสินใจหนึ่งไม่ทำสองไม่เลิกรา วันนี้อหากไม่ถลกหนังหลีเม็งซึกออกมาสักหนึ่งชั้น เกรงว่าอีกฝ่ายคงจดจำบรรพบุรุษของตนเองไม่ได้แล้ว!

"พวกเจ้าลูกขึ้นเถอะ อย่าคุกเข่าขวางหูขวางตาอยู่ตรงนี้เลย จิวินเออร์ ถูกผีล่อลวงจิตใจแล้วจริงๆ ทำเรื่องเลอะเลือนเช่นนี้ได้อย่างไร ซึเออร์ ไม่เคารถติดตามรถา จิวินเออร์ไม่รู้จักตักเตือน กลับพูดจาปกป้องนางอีกนี่ใช่สิ่งที่บุรุษพึงกระทำเสียที่ไหน อีกทั้งพวกเรายังเป็นสกุลสูงศักดิ์ ซึเออร์ โหหวังเพราะถือตนว่าเป็นที่รักใคร่ ไร้มารยาทกับผู้อาวุโส วันนี้อหากไม่ลงโทษก็ยากจะทำให้ทุกคนยอมรับได้จริงๆ ใครก็ได้ไปพาตัวสะไกรลงมาเตรียมภักบ้าน!"

นายหญิงใหญ่พอได้ยินว่าเหล่าไท่จิวินที่ปกตปกป้องหลีเม็งซึมาเสมอกำลังโมโหและจะลงโทษนางด้วยภักบ้านแล้วดวงตาก็เปล่งประกายบุตรชายไม่ยอมเป็นประมุขสกุลเพราะหลีเม็งซึ ถึงอย่างไรเรื่องนี้ก็เป็นหนามที่มืดดำใจตนมาตลอด นายหญิงใหญ่ยอมบังเกิดความคิดที่จะกำจัดหลีเม็งซึมานานแล้ว ในความเห็นตนต่อให้หลีเม็งซึถูกหย่า แต่ตราบไต่ที่นางยังมีชีวิตอยู่ก็ยิ่งยั่วชวนให้บุตรชายตนทำตัวนอกกลุ่มนอกทางอยู่ดี มีเพียงนางตายแล้วเท่านั้น จิวินเออร์ถึงจะสำรวม

เห็นท่าทางของบุตรชายวันนี้แล้ว เชียวจิวินไม่ยอมหย่าหลีเม็งซึแน่นอน แม้จะยอมเขียนหนังสือหย่าในตอนท้ายเพราะว่าแรงกดดัน แต่เขาก็ต้องเกลียดนางซึ่งเป็นมารดาแน่ เห็นเหล่าไท่จิวินจะลงโทษด้วย

กฎบ้านเช่นนี้ จึงนับเป็นโอกาสดีที่หายากจริงๆ มิผู้จัดการให้เด็ดขาดไปเสียเลย ตัดความคิดอันเพื่อฝันของบุตรชายเสีย! คิดเช่นนี้แล้วจึงหันไปส่งสายตากับเป่าजूด้านข้าง

เป่าजूหรือไม่เข้าใจ กวาดตามองรอบด้านรอบหนึ่ง ก่อนจะอาศัยจังหวะที่คนไม่สังเกต แอบตามป่าวหญิงสูงวัยที่รับคำสั่งออกไป

เตรียมกฎบ้าน! เชี่ยวจวินได้ยินสามคำนี้แล้ว หัวใจพลันสั่นสะท้านตรงหน้าปรากฏภาพร่างกายอันบอบบางของหลี่เมิ่งซี หากถูกลงโทษด้วยกฎบ้านจริง นางจะไหวหรือ เหยยหน้าเห็นประกายแปลกประหลาดในดวงตาของมารดา เขาก็สะดุ้งในใจ ความคิดน่ากลัวอย่างหนึ่งผุดขึ้นมา มารดาคงไม่คิดจะลอบฆ่าซีเออร์กระมัง ครั้นเห็นเป่าजूเดินออกไป แผ่นหลังก็มีเหงื่อผุดซึมออกมาชิ้นหนึ่ง

เห็นเหล่าไท่จวินสีหน้าเคร่งขรึมอย่างหาได้ยากก็รู้ว่านางโมโหแล้วจริงๆ เขากัดฟันฝืนขมความหวาดหวั่นไม่สบายใจเอาไว้ ใช้มือซ้ายที่ไม่บาดเจ็บประคองตัว ก่อนจะโขกศีรษะให้เหล่าไท่จวินและพูดเสียงเรียบ "เป็นเพราะจวินเออร์ออกตัญญู ถูกผีล่อลวงจิตใจจึงพุดผิดไป หากมารดากับท่านย่าโกรธ คนที่ถูกลงโทษด้วยกฎบ้านก็ควรเป็นจวินเออร์ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับซีเออร์แต่อย่างใด ด้วยฐานะของซีเออร์ตอนนี้ไม่เหมาะจะออกมาพบกับท่านย่ากับมารดาจริงๆ ยิ่งไม่สมควรรับการลงโทษด้วยกฎบ้านของสกุลเซียวเรา ถึงอย่างไรซีเออร์ก็เป็นผู้มีพระคุณของสกุลเซียว ขอท่านย่าโปรดแยกแยะถูกผิด ไตร่ตรองก่อนลงมือด้วยขอรับ"

"จวินเออร์อย่าพูดจาเหลวไหล นางเป็นสะใภ้ของสกุลเซียวเรา จวินเออร์ลืมหลักตัญญูต่อบรรพบุรุษ ลืมธรรมเนียมมารยาทของ

นักปราชญ์ไปหมดแล้วหรือ!" นายหญิงใหญ่ฟังคำพูดบุตรชายแล้ว รู้ว่าเขาจะโต้แย้งแทนหลี่เมิ่งซี อีกฝ่ายเป็นศัตรูในใจนางมานานแล้ว ยามนี้จึงไม่สนใจว่าบุตรชายที่คุกเข่าอยู่บนเตียงจะมีร่างกายอ่อนแอราวใบไม้แห้งที่ต้องลมในฤดูใบไม้ร่วง โง่งเงนเหมือนจะล้มลง มีไทม์เวลาที่ดีในการสร้างความลำบากใจให้กับเขา แต่นางเลือกที่จะโต้กลับคำพูดของบุตรชายในทันที

"ท่านย่า มารดา ในฐานะลูกอนุของซีเออร์ขัดต่อคำสอนของบรรพบุรุษ ถูกกำหนดแน่นอนแล้วว่าไม่อาจเป็นภรรยาเอกของจวินเออร์ได้ เมื่อครู่ตอนที่พี่ขึ้นมาก ลุกตกลงกับนางได้แล้ว แคร์อให้แผลที่มือของจวินเออร์หายดีเท่านั้นก็จะเขียนหนังสือหย่า และปล่อยนางออกจากคุกหาสนี้ไป ดังนั้นซีเออร์จึงไม่ได้ถือว่าตนเองเป็นสะใภ้สกุลเซียวย่ออีกแล้ว ย่อมไม่สะดวกจะมาปรนนิบัติ"

"จวินเออร์อย่าพูดเหลวไหล แม้สกุลเซียวย่อของข้าจะตกลงหย่านาง แต่ตราบใดที่ยังไม่ได้มอบหนังสือหย่าให้นาง นางก็ยังคงเป็นสะใภ้สกุลเซียวย่อของข้า ควรรักษากฎธรรมเนียมของสกุลเซียวย่อ ปฏิบัติตามหลักกตัญญูอย่างเคร่งครัด!"

คำพูดของเซียวย่อจวินเป็นการถอยก้าวใหญ่ ใช้การหย่าภรรยาเป็นเงื่อนไข ขอให้ท่านย่าละเว้นหลี่เมิ่งซีด้วย สำหรับเซียวย่อจวินนี่เป็นขีดจำกัดของเขาแล้ว นำเสียดายที่นายหญิงใหญ่ไม่ยอมปล่อยโอกาสอันหาได้ยากยิ่งนี้ไป ไม่รอให้เหล่าไท่จวินเอ่ยปากก็ปฏิเสธคำพูดของบุตรชายทันที

หากจะกล่าวว่าก่อนหน้านี้อีเซียวย่อจวินยังคิดถึงมารดาอยู่บ้าง ยามนี้เมื่อฟังคำพูดนี้แล้ว เขาก็รู้สึกผิดหวังกับมารดาที่ไม่แยกแยะถูกผิดผู้นี้

โดยสิ้นเชิง ครอบครัวเช่นนี้ มารดาเช่นนี้ หลี่เมิ่งซีที่ไร้เยื่อใยเช่นนี้ ทำให้
เซียวจวินรู้สึกสิ้นหวังเหลือเกิน

ยามนี้เขาสุขุมผิปกติ มือซ้ายประคองตัวไว้ไม่ไหวอีกต่อไป
ร่างกายชวนเซ่ก่อนจะนั่งลงบนเตียง หงจุ่ก้าวขึ้นไปประคอง แต่กลับถูก
เขาปัดออก ก่อนที่เขาจะเอาแต่จ้องนายหญิงใหญ่เงียบๆ

เป็นครั้งแรกที่นายหญิงใหญ่เห็นบุตรชายมองตนด้วยสายตาเช่นนี้
นางรู้สึกประหม่า แต่แล้วก็คิดถึงความปลอดภัยนอกถิ่นนอกทางของ
บุตรชาย รู้สึกว่าควรอบรมสั่งสอนเขาอย่างจริงจังได้แล้ว นางจึงจ้องตา
กับบุตรชายตรงๆ สองแม่ลูกเผชิญหน้ากันเช่นนี้ ความกดดันที่มองไม่เห็น
ค่อยๆ แผ่ออกมา สาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัยแต่ละคนตกใจจนเงียบกริบ
เสื้อผ้าแนบติดกับร่างกาย

เนิ่นนานเสียงของเซียวจวินเหมือนลอยมาจากถ้ำอันว่างเปล่าที่อยู่
ไกลโพ้นซึ่งแผ่ความเยียบเย็นเข้าไปถึงในกระดูก เต็มไปด้วยความเศร้าหมอง
"มารดาจะบีบให้จวินเออร์ตายอย่างนั้นหรือ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624072.html>